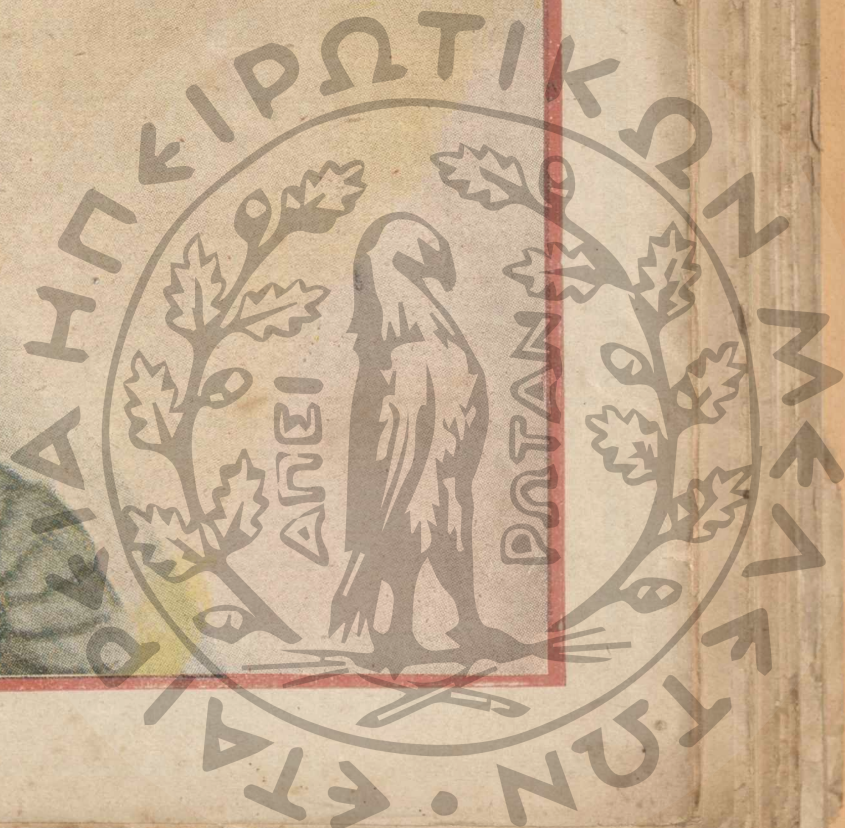

1924

ΑΝΤΙΣΥΚΕΤΟ

ποις άκουγε τίποτα; Μά όχι, καλύτερα νά χτυπήση... Άκούει την ύπνερτρια πού πλησιάζει από μέσα και τραβάει τὸ στήθος. Νά πού άνοιξε. Ἡ ὄψη της δὲν τοῦ λείει τίποτα. Κ' ἡ άγο- νία του ὅλο και μεγαλώνει. Ἄν δὲν προφτάση νά την ρωτήσῃ θά χάσῃ τὴ λαλιά του. Γυρίζει τὸ κεφάλι αὐλοῦ και ρωτάει ξερά :

— Ἦρθε ἡ κυρία ;

Ἡ ύπνερτρια σαστίζει. Ἀποκρίνεται στενοχωρημένα κυττάζον- τας τον καλά-καλά στὰ μάτια :

— Ὁχι... Δὲν ἦρθε...

Ὁ Ζαχαρίας έννοιωσε νά... ἔτσι σάν νά τοῦδωκαν μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο. Χάνει τὸ φῶς του, ζαλίζεται, κρατιέται ἀπ' τὸν τοίχο γιὰ νά μὴν πέσῃ.

— Εἰν' άρρωστος; ὁ κυριος ;... λείει σιγὰ ἡ ύπνερτρια.

Ὁ κύρ Ζαχαρίας τινάζεται ξαναμένος.

Ἀρρωστος ;... Ποιός εἶνε άρρωστος ;... Γιατί εἰν' άρρωστος ;... Πῶς τὸ φαντάστηκε αὐτό ;... Τρελλάθηκε ; Χά χά χά !... Δὲν ά- νοίγει τὰ μάτια της νά τὸν δῇ καλύτερα ;... Ἰσα-ἰσα ἔχει ὀρεξι απόψε... Νά πού γελάει... Δὲν τὸν βλέπει πού γελάει ;... Χά χά !... Ἀκούς άρρωστος ;...

Ἀνεβαίνει τὴ σκάλα μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα :

Τρά-τά-τά... τραλά-τά-τά...

Ἡ ύπνερτρια ἔχει άπομείνει βουβή, σαστισμένη...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας άνοίγει τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, μπαίνει μέσα, ξανακαίλει, σωριάζεται σὲ μιὰ καρέκλα κι' άρχινάει τὸ κλάμα :

— Ἄννα !... Ἄννα !...

Κλαίει κάμποιση ὥρα μὲ τὸ πρόσωπο άνάμεσα στὰ χέρια. Τὰ γυ- ναιά τοῦχουν πέσει κάτω, χάνει τίς γροθιές του στὸ στόμα γιὰ νά μὴν άκούγεται. Δὲν θέλει νά καταλάβῃ ἡ ύπνερτρια τίποτα. Ὁ πόνος του εἶνε δικός του, δὲν θέλει νά ξερῇ άλλος κα- νένας τὸ σπαραγμό του, κι' ἄς τοῦ σί- ζει κι' ἄς τοῦ ματώνει τὴ καρδιά...

Άκούει τὸ περπάτημα τῆς ύπνερτρίας ἀπ' ὅξω κι' άνασηκώνεται. Σφουγγίζει τὰ μάτια του και προχωράει πρὸς τὸ πα- ράθυρο... Ἀκουμπάει τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι και κυττάει ὅξω. Πόσο βαρεὰ εἰν' ἡ καρδιά του !... Ἡ ύπνερτρια άνοι- γει σιγὰ τὴν πόρτα και τοῦ μιλάει νά περάσῃ στήν τραπεζαρία.

— Καλά-καλά... τώρα θά... Δὲν μπο- ρεῖ νά πῇ περισσότερα, ἔνα άναφυλητό τὸν πνίγει και τῆς γνέφει μὲ τὸ χέρι νά φύγῃ, χωρίς νά γυρίσῃ τὸ κεφάλι του.

Κυττάει τώρα τοὺς διαβάτες πού πε- ροῦν στὸ δρόμο. Πῶς θά χτυποῦσε ἡ καρδιά του άν τὴν ἔβλεπε ἄξαφνα νά ξαναγυρίσῃ. Θάτρεχε νά κατεβῇ στήν πόρτα νά τῆς άνοίξῃ μόνος του, μήπως τὸ μετανοίσει και ξαναφύγῃ... Μά ἡ ὥρα περνάει, οἱ διαβάτες γίνονται πειὸ ά- ραιοί, τὸ ρολοὶ τοῦ τοίχου σήμανε κι' ὅλας ἑννέα. Ὁξω φιλοβρέχει...

Ὁ Ζαχαρίας φοράει τὰ γυαλιά του, σιάζει τὴ γραβάτα του, πέρνει ὕψος ἀδιάφορο και πηγαίνει στήν τραπεζαρία. Δὲν ἔχει καθόλου ὀρεξι γιὰ φαγί. Κά- θεται ἔτσι γιὰ τὰ μάτια στὸ τραπέζι κι' άνακατεύει τὸ φαγί μὲ τὸ πηροῦνι γιὰ νά μὴ παραξενευτῇ ἡ ύπνερτρια... Ρίχνει ἔνα κομμάτι κρέας στὴ γάτα, πίνει ἔνα ποτήρι νερό κι' άνάβει ἔνα τσιγάρο...

Ἡ ύπνερτρια πού μπῆκε νά πάρῃ τὰ πιάτα κυττάει λοξὰ τὸ φαγί τον ἀπειραχτο και πλησιάζει πλάι του.

— Φάτε λιγάκι... Ὁ' άρρωστηστε... Τόσες μέρες νηστικός, τοῦ μιλάει σιγὰ, μὲ καλοσύνη.

Ὁ κύρ Ζαχαρίας νευριάζει. Δὲν εἶνε νηστικός. Ἰσα-ἰσα... Ἐμπλέξε ἔξω μὲ κατὶ φίλους κι' ἔφαγε γιὰ καλὰ. Ἐτσι ἀπὸ συνή-θεια καθύστε στὸ τραπέζι... Κ' ἔπειτα δὲν ἔμεινε και μὲ κλειστό τὸ στόμα. Τὸ βλέπει πουθενά τὸ κρέας πούταν στὸ πιάτο του ;...

Μέσα ἀπ' τὴ κρεββατοκάμαρη άκούγεται ἄξαφνα τὸ κλάψιμο τοῦ μικροῦ. Ὁ Ζαχαρίας τινάζεται ἀπάνου και τρέχει μέσα. Ἡ ύπνερτρια θέλει ν' άφήσῃ τὰ πιάτα και νά πῇ μαζί του, μὰ τὴ σταματάει μὲ μιὰ νευρική χειρωναμία. Ὁξω νά σηκώσει τὸ τραπέζι θά μείνῃ αὐτός μὲ τὸ μικρό... Δὲν εἰν' άνάγκη νά βιάζεται...

Μπαίνει γρήγορα - γρήγορα στὴ κρεββατοκάμαρη, σκύβει στὸ κρεβάτι τοῦ μικροῦ και τὸ πέρνει στήν άγκαλιά του.

— Χρυσό μου !... Μικρούλη μου !...

Τὸ παιδί κλαίει πειὸ δυνατὰ και τινάζεται σάν νά δέλῃ νά τοῦ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Μέσα στὸ ἄσάπαστο κλάμα φωνάζει τὴ μητέρα του.

— Μαμά !... Μαμά !...

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μικροῦ ὁ Ζαχαρίας νοιώθει ὅλο του τὸν πόνο και τὸν σπαραγμό νά τοῦ ξεχειλίζουν τὴ καρδιά, τοῦδρεχαι ν' άρχίσῃ νά κλαίῃ κι' αὐτός σάν μωρὸ σκοθζωντας ἀπελπισμένα.

— Ἄννα !... Ἄννιό μου !... Χρυσάφι μου !... Γιατί νά τὸ κλάμῃ αὐτό !

Τίποτ' ἄλλο δὲν τὸν σπαράζει τόσο ὅσο τὸ παιδί του πού κλαίει και τὴν φωνάζει. Ἡ καρδιά του ραγίζεται τοῦδρεχαι νά χτυπήσῃ

τὸ κεφάλι του στοὺς τοίχους νά κυλιστῇ κάτω, νά βογγήσῃ, νά οὐρλιάσῃ, νά σκίσῃ τίς σάρκες του !...

Μολαταῖα κανένας κακὸς λόγος δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἄν τὸν ἔφερε τὸν άνθρωπο πού τοῦ τὴν ἔκλεψε μέσ' ἀπὸ τὴν άγκαλιά του, θά πῆγαινε νά πέσῃ στὰ πόδια του νά τοῦ κλαυτῇ νά τὸν παρακαλέσῃ, νά τὸν λυπηθῇ, νά τὸν ἐλεήσῃ. Δὲν τὸν μέλει καθόλου γιὰ τὸν ἔξευτελισμό του. Ὁξο πολὺ βουτηχθεῖ σ' αὐτὸν τόσο περισσότερο θά τὴν αγαπήῃ. Τὸ μικρὸ ἡσυχάζει σιγὰ σιγὰ και γέρνει τὸ κεφάλι του ἀποκαμωμένο στὸν ὅμο του. Ὁ Ζαχα- ρίας σουλατσάει πάνω κάτω στὰ νύχια, νανορίζοντας τὸ σιγαλά σιγαλά, μουρμουρίζα :

— Ὡ... Ὡ... Ὡ...

Τὸ νανορίζμα βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα του τρεμουλιαστό, κλαψύ- ρικο, σάν σιγαλὸ θρηνηλόγημα. Τὸ δωμάτιο εἶνε μισοφωτιστο. Μὰ καντῆλα φέγγει μοναχὰ ψηλά στὰ εἰκονίσματα. Ὁξω ἡ βοοχὴ δύνα- μωσε. Ὁλα γύρω εἶνε πένθιμα και λυπημένα, ὥς κι' αὐτὰ τὰ βαρὰ ἐπιπλα φαίνονται πὸς θ' άρχίσουν νά κλαίνε, νά κλαίνε ἄσάπαστα...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας δὲν άνασαινει πιά μήπως ξυπνήσῃ τὸ παιδί του. Τὸ κυττάει ἔτσι πού ἀλαφροκομᾶται, σάν τὸ πούλι, μὲ τὰ μάγουλά του ὕγρα ἄκόμα ἀπ' τὰ δάκρυα κι' ἡ καρδιά του ραγίζει...

Καλὰ, δὲν τὸν λυπηθήκε αὐτόν, τὸ μικρὸ τους ὅμως, τὸ παιδί τους, τὸ άγγελουδι τους ; Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκε δταν διάβαινε τὸ κατόφλι τοῦ σπιτιοῦ της φεύγοντας γιὰ πάντα ἴσως ; Γιὰ πάντα ; Ὁχι, όχι, δὲν εἶνε ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ νά μὴ ξαναγυρίσῃ, κατ' τοῦ λείει μέσα του πὸς θά ξανάρθῃ...

Σκύβει κι' άκουμπάει ἀλαφρὰ τὰ χεῖλιά του στὸ μέτωπο τοῦ μικροῦ, στὰ μάτια του, στὸ στόμα...

— Παιδάκι μου !...

Ἡ καρδιά του πρήγεται, ἡ λήπῃ τὸν βαρύνει πάλι σάν μαῦρο σύννεφο, τὸ σαγόνι του τρέμει, τοῦδρεχαι πάλι τὸ βοίρωμα τὸν δακρῶν στὰ μάτια σάν άγρια μπόρα, μιὰ συγκατείνεται, γυρίζει τὰ μάτια του ἄλλοι, προσπα-θεῖ νά λησμονήσῃ...

Ἡ ύπνερτρια πού τελείωσε τὴ δουλειά της μπαίνει τώρα μέσα και τοῦ πέρνει τὸ μικρὸ ἀπ' τὴν άγκαλιά. Ὁ κύρ Ζαχαρίας τῆς τὸ άφήνῃ σὲ χέρια μαλακά μαλακά, προσεκτικά, μὲ στοργὴν μητέρας. Κάθετα ἴστερα ὀ- θὸς και τὴν παρακολουθεῖ πού τὸ πλαγιάζει στὸ κρεβάτι καὶ του, πλάι ἀπ' τὸ ἄδειαν κρεβάτι τῆς μητέρας του.

Πῶς τοῦ ραγίζει τὴν καρδιά τὸ κρεβάτι αὐτό ἔτσι καθὸς φαντάζει ἄ- δειανό, ὀλόλευκο. Τοῦ φαίνεται σάν μαριμάρينو κεντάφο, σάν μνήμη πού- θαναν μέσα τὴν άγάπη του.

— Κοιμάται, ψιθυρίζει ἡ ύπνερτρια γνέφοντας κατὰ τὸ μικρὸ.

Ὁ Ζαχαρίας σκύβει τὸ φιλεῖ μαλα- κά και βγαίνει ἔξω ἀλαφροπατώντας. Ἀφήνει τὴν ύπνερτρια νά τελειώσῃ ἡ- συχα τίς δουλειές της κι' ἀποτραπέ-νται στὸ γραφεῖο του. Συρτώνει ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα και τρέχει στὸ τζάμι.

Ἐξω εἶνε σκοτάδι. Ἡ βοοχὴ δὲν ἔχει σταματήσει, πέφτει ψιλὴ, βοοχὴ, ἔτε- λειωτη. Στὸ δρόμο δὲν φαίνεται

ψυχὴ. Μπορεῖ νά γυρίσῃ ἀργὰ γιὰ νά μὴ τὴν δυνε, σκέφτεται ὁ Ζαχαρίας και παραμονεύει στὴλάνοντας τὸ βλέμμα του στὴ σκο- τεινιά. Κάθε βῆμα π' άκούει ἀντηχάει βαθεῖα στὴ καρδιά του και τὴν κάνει νά χτυπᾷ δυνατὰ. Τόκ... τόκ... τόκ !... Ἐνας ἑνας περνᾷν κάθε τόσο οἱ διαβάτες γυρίζοντας στὰ σπῖτια τους. Κανείς δὲν τὸν ὑποπτεύεται ὀρθιον καὶ πάνω, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, λυπημένο, βασανισμένο, πνιγμένο μέσα στήν ἀπελπισία του. Δα- γκώνει δυνατὰ τὰ χεῖλιά του, χώνει τὰ νύχια του στὰ μάγουλά του, ὑποφέρει φρικτὰ. Πού νάνα αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ γυναικία του ; Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν γεμίζει άγωνία. Νά βρέχεται πουθενά, διωγμένη, ντρολισμένη, ἔρημη κι' ἀπελπισμένη ; Νά γυρίσῃ ὀλομόνυχι στοὺς δρόμους πενινασμένη κι' άρρωστη ; Ἄν ἔκείνος πούγινε άρρωστὸν άφήσῃ τὸ σπῖτι της τὴν άπάντησε, τὴν παρήγορε, τὴν ἐδιώξε ; Ἄν ντρέπεται νά ξαναγυρίσῃ στὸ σπῖτι της ; Ἄς ἔφερε μοναχὰ πὸς τὴν βοή κάπου και θάτρεχε σάν τρελλὸς νά τὴν πάρῃ, νά τὴν προσ- στατέψῃ, νά τὴν ξανακάνῃ εὐτυχισμένη...

Ὁ νοὸς του γυρίζει σάν άνεμόμυλος, φοβάται πὸς θά τοῦ φύγῃ τὸ μυαλό, σωριάζεται στὸ γραφεῖο του, σπρίγγει τὸν μινιγύνα του μὲ τίς γροθιές του...

Ἡ ύπνερτρια κυττάει στήν πόρτα και τὸν ρωτάει άν δέλῃ τί-ποτα. Ἀποκρίνεται μ' ἔνα μουγγρητό και ξαναπέφτει στήν-μιασὴ του συλλογῇ...

Μέσα στὸ σπῖτι ἀπλώνεται σιγά-σιγά ἡ ἡσυχία κι' ἡ βοοχὴ μὲ τίς νύχτας. Ἡ ύπνερτρια πλάγιασε. Δὲν άκούγεται παρὰ τὸ θρόν-ημα τῆς βοοχὴς πάνω στὰ δέντρα τοῦ κήπου. Κάπου κάπου ἡ ψι- χάλες χτυποῦν στὸ τζάμι σάν κάποιος νά σημαίνει δεῖλὰ μὲ τὸ δα- χτυλό. Ὁ Ζαχαρίας πετάγεται, γουρλώνει τὰ μάτια του, καταλαβαί-νει πὸς γελάστηκε κι' άναστενάζει...

(Συνέχ. στὸ προσεχές)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΑΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ναί, θά εἶσαι δική μου ἄκόμα. Δὲν μπορῶ νά σέ φαντασθῶ ποτε οὐθι θά παύσῃς ν' ἀντῆκεις στὸν ἑαυτό μου, ἔφ' ὅσον εἶσαι ἄκόμα ἀνύπανδρη...

Σοὶ ὁμιλῶ, Ὁρθεσία, σὲ βλέπω. Μοῦ φαίνεται ἀγαπημένη μου πὸς δὲν ἔχει περάσει οὐτε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἔκείνη πού σέ φιλοῦσα στὸ δάσος...

Ἀλλοίμονο, ὅμως. Σήμερα βρίσκομαι τόσο μακριὰ, τόσο πολὺ μακριὰ !...

Καὶ ὅμως, Ὁρθεσία, ὅλα πιά εἶνε κλεισμένα γιὰ μένα. Δὲν ἔ- πάχει οὐτε ἔνα ἴχνος παρηγορίας, οὐτε μιὰ ἄχτιδα ἐλπίδας.

Όταν, σὲ λίγο καιρὸ, θά ὀδηγηθῇς ἀπὸ τὸν πατέρα σου στὸ βασιλὸ τῆς θυσίας, δταν παραδοθῇς αἰχμάλωτη στὰ χέρια ἔκείνου καὶ τὰ δάκρυά σου ἐπαναφέρουν τὴν εἰρήνη τῆς οἰκογενείας σου, ἄλλοιμονο ἐγὼ τότε, ἀγαπημένη μου θά περνῶ τίς τελευταίες μου στιγμές, θά κατεβαίνω σιγά-σιγά πρὸς τὸ άγνωστο βασίλειο τῶν ψυχῶν.

Μὰ πὸς εἶνε ὅμως δυνατὸ νά σέ ξεχάσω και τίς λίγες αὐτὲς ἡμέρες πού ζῶ ἄκόμα ; Πῶς εἶνε δυνατὸ νά ορθῇ ἀπὸ τώρα ὁ ἔρως μου πρὸς ἔσένα και πὸς μπορεῖ νά μὴ μοῦ φλογίζουν ἄκόμα τὴν ψυχὴ ὅλες ἔκείνες ἡ γλυ- κειές ἀναμνήσεις τῶν στιγμῶν πού πέρασα κοντά σου :

Ὁχι, Ὁρθεσία. Δὲν θά λη- σμονήσω ποτε τὴν άγάπη σου μέρι τῆς τελευταίας πνοῆς τῆς ζωῆς μου... Θά πεθάνω. Ναί !

Γιατί κι' ἂν ἄκόμα ἦταν δυνατό νά ζῡσας, στὸ διάστημα ἔκείνο πού θά ἦτοῦνα παντρεμένη, πάλι δὲν θά ἦταν δυνατό νά σ' ἀγαποῦσα πιά...

Ποτέμου δὲν θά μπορούσα νά κάνω μιὰ τέτοια ἀνέργη πράξη. Ὁ ἔρως μου πρὸς ἔσένα ἦταν πάντοτε και εἶνε ἄκόμα ἱερός, άγνός και ἄθῳος...

Άγαθὸ τὴν Ὁρθεσία, μὰ δὲν εἶνε ποτε δυνατό νά ἐξακολου- θήσω ν' αγαπῶ και τὴ σύζυγο τοῦ Ὁδοῦρου. Ὁχι. Οὔτε καν τοῖμα νά τὸ σκεφθῶ !...

Μ' ἄλλοιμονο, ἀξέχαττῆμου φίλη !... Τὴ στιγμή αὐτὴ πού σοῦ γράφω, ἐσὺ ἴσως νά βρῖ- σκεσαι στήν άγκαλιά αὐλοῦ, στὰ χέρια ἔκείνου...

Ἄ ! Λορέντζε, Λορέντζε ! Τὸ φρικτὸ αὐτὸ δαιμόνιο βλέ- πο πὸς ἄκόμα μὲ καταδιώκει, μὲ σπράχνει, μὲ κρατεῖ, μὲ κυ- ριεύει και μοῦ τυφλώνει τὸ νοῖ μου...

Εἶνε στιγμές πού ἡ ψυχὴ μου άγριεύει τόσο, ὥστε ἐπιθυμῶ μαζί μὲ μένα νά καταστραφῇ ὀλόκληρος ὁ κόσμος, ὅλο τὸ ἀπαισιο αὐτὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού ζῇ και ἀναπνέει στὴ γῇ...

Θέλω μαζί μ' ἐμένα νά κλάψουν και ἄλλοι, μαζί μὲ τὴν κατα- στροφὴ τῆς άγάπης μου νά καταστραφούν και ὅλες ἡ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων...

Κάθε στιγμή πού περνάει, φίλε μου, βλέπω μπροστά μου τὸ φρικτὸ αὐτὸ δαιμόνιο, τὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νά μὲ πνίξει, προσπαθεῖ νά μὲ θανατώσῃ μὲ τὴν τεραστία ἔκείνη ρομφαία πού κρατεῖ στὰ χέρια του...

Καὶ εἶμαι βέβαιος, Λορέντζε, πὸς τὸ δαιμόνιο αὐτὸ εἶνε ἀπε- σταλμένο τῆς Μοίρας μου...

Κάθε ἡμέρα δταν αἰσθάνομαι οὐ προσεγγίζει ἡ ὥρα πού θά μὲ ἐπικραφῇ αὐτὸ τὸ δαιμόνιο, πέφτω ἄμέσως στὰ γόνατα και προ- σεύχομαι στὸ Θεό...

Εἶνε τὸ μόνο μέσο νά μετριῶσω λίγο τὸ φόβο πού μὲ πιάνει, τὸ μαρτύριο πού πιέζει τὴν ψυχὴ μου...

Ποῦ ἄλλο μπορῶ, Λορέντζε, νά στραφῶ, πού αὐλοῦ εἶνε δυ- νατὸ νά ζητήσω βοήθεια ;

Ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς μου δὲν μπορεῖ νά μοῦ χρησιμεύσῃ σὲ τί-ποτα, ὁ ἀνθρώπου ἐπὶλως δὲν εἶνε πιά γιὰ μένα οὐτε φίλοι, οὐτε προστάται...

Ὁλο τὸ κόσμο πιά γύρω μου τὸν βλῆπω καταματωμένο και τὸν

ἤλιο πού φωτίζει τὴ γῇ, τὸν ἀτενίζω κατὰμαυρο και σκοτεινὸ... Τὶ νά γίνῃ ὅμως !... Εὐτυχῶς αὐτὴ τὴ στιγμή πού σοῦ γράφω εἶμαι πὸς ἡσυχος...

Μὰ τί ἡσυχία ὅμως πού αἰσθάνομαι γύρω μου. Τί χαίνωσος ! Τὶ σκοτεινιά και νέκρα πού βασιλεύει σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα πού ἀναπνέω σ' αὐτὸ τὸ μέρος !...

Σήμερα τὸ πρῶτ γυρίζα μονάχος στὴν ἔσοχῃ. Εἶχα περιπλανηθεῖ πολὺ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν και ὅμως δὲν κατόρθωσα νά συναντήσω οὔτε ἕνα δέντρο, οὔτε ἕνα θάμνο, οὔτε ἕνα μικρὸ άγρὸ ἀπὸ πρᾶ- σινα χορτάρια.

Παντοῦ ξερὸ χῶμα, σκληρὰ και ὀλόγυμνα βράχια, παντοῦ ἔρημοι σταυροὶ χωμένοι μέσα ἔδω κι' ἐκεῖ, μέσα στήν ἔρημη και άγανθ ἔκταση...

Τὸ μόνο στολίδι, μέσα στὴ κατάξεση αὐτὴ φύση, εἶνε ὁ χεί- μαρρος Ρόγκος πού περνάει και διασχίζει τὰ σπλάχνα τῶν ἄλπεων και δροσίζει τὰ κατάξερα ἔκείνα μέρη...

Εὐτυχῶς ὑπάρχει ἡ θάλασσα ἡ ὁποία ἀπέχει μόλις ἔνα τέταρτο ἀπ' ἔδω και μέσα στήν ὁποῖαν προχωρεῖ μιὰ πλατεῖα και μεγαλο- πρεπὲς γέφυρα...

Ἐκεῖ, Λορέντζε, ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ γέφυρα ἐστάθηκα χθὲς τὸ βράδυ και βύθισα τὰ βλέμματά μου ὅσο μπορούσα πὸς μακριά... Πέρα ἐκεῖ πρὸς τὰ βάθη τοῦ σκο- τεينوῦ ὀρίζοντα μοῦ φαινόταν πὸς ἔβλεπα καθαρὰ μπροστά μου τὰ ξε- χαστα ἔκείνα μέρη πού τόσες θεῖες ὥρες εἶχα περάσει μαζί τους.

Μέσ' ἀπὸ τὰ χάσματα τῶν ἄλπεων πού ὑψωνόντουσαν σάν λευκά φαντάσματα μπροστά μου, διέκρινα, Λορέντζε, τὴ μορφή της...

Ναί, τὴν ἔβλεπα, φίλε μου. Τὴν ἔβλεπα ὀλόκορμη μπροστά μου, καὶ ἀντικρύζα τὰ γλυκά της μά-τια πού άνοιγον κλειναι, πού γε- λούσανε, πού δακρῶζαν, πού μι- λούσανε μιὰ μυστικὴ, μιὰ νύερχη γλώσσα...

Ἢ! αἰωνία φύσις ! Εἶλγες ὥραγε ποτε άνάγκη ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς δυστυ- χισμένους, τοὺς βασανισμένους ; Ὁχι βέβαια ! Γιὰ σένα πάντοτε οἱ ἀνθρώποι ἦσαν ἀδιάφοροι και τὸ πλῆθος αὐτὸ τοῦ κόσμου πού σέ θεωρεῖ, πού σέ ἀντικρύζει μὲ τόσο θαυμασμό, ἦταν ἀνέκδοτον ἕνα σημεῖος ἀπὸ σχολῆς και ζωφια, καὶ ὁποῖα πληθύναν σι- γὰ-σιγὰ, χωρίς οὔτε κι' αὐτὰ νά ξερόσαν γιὰτί ζοῦνε στὴ γῇ...

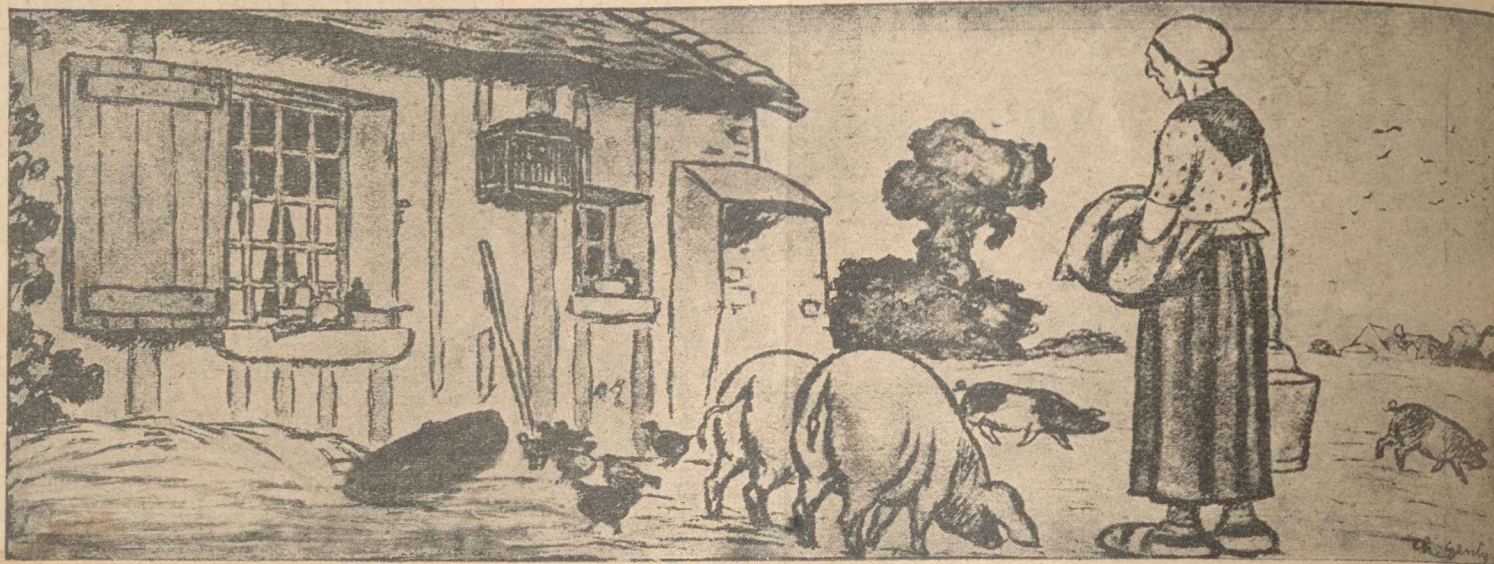
Ὁχι, ὅπως, Λορέντζε. Ὁχι. Δὲν συμφωνῶ μαζί σοῦ ! Εἶμαι βέβαιος πὸς ὅπου και ἂν πάω, ὅπου και ἂν περιπλανηθῶ, δὲν θά βρῶ ποτε μου ἕνα ἀνθρώπο τόσο δυστυχῇ, σάν κι' ἐμένα...

Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νά μείνω μακριὰ σου. Αἰσθάνομαι τὴν ά- νάγκη νά γνωρίσω γρήγορα, νά ξεσάθῃω κοντά σου, νά ἐπιστρέψω στήν ἱερὴ ἔκείνη γῇ, ἡ ὁποία άκουσε τοὺς πρώτους μου κλαυθ- μιρισμούς... Ἐκεῖ ἴσως νά βρῶ τὴν τελευταία παρηγορία τῆς ζωῆς μου, ἄφοδ γιὰ μένα πιά τὸ πέν εἶνε ὁ αἰώνιος ὕπνος τοῦ θανάτου...

Σεῖς μόνο, ὦ ἀγαπημένα μου δάση, θ' άκούσετε τὸ τελευταῖο μου παράπονο, και μόνο ἔσσε, ἔξτερε νά σκετάσσε μὲ τίς γλυκὲς σιγιές τῶν δέντρων σας, τὸ νεκρὸ μου σῶμα...

Ὁξο γιὰ τοὺς ἄτυχους ἔκείνους φίλους μου, γιὰ τοὺς συντρόφους τῆς ζωῆς μου, οἱ ὁποῖοι γνωρίσανε και νοιώσανε κοντά μου, τὴν ὀδύνη τῆς βασανισμένης μου ψυχῆς, εἶμαι βέβαιος, Λορέντζε, οὐθι κι' αὐτοὶ θά κλάψουν και θά θογήσουν τὸν ἑαυτό μου, ματρεμένοι γύρω ἀπὸ τὸ νεκρὸ μου κρεβάτι...

Καὶ ἂν εἶνε ἀλήθεια, πὸς ἡ ψυχὴ μας ζῇ και μετὰ τὸ θάνατο, τότε εἶμαι βέβαιος, πὸς θά παρηγορηθῶ πολὺ ἀπὸ τοὺς άναστε- ναγμένους τῆς οὐραν

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΜΑΓΕΥΜΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

Στὸν κόμπο τοῦ Ἀργίου, ἕνα πρωί, καθὼς περπατοῦσα καὶ ἐθαύμαζα τὴν φύσιν ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ ἥλιο, ἀνθὸς κι' ἀνοιξιάντην χαρά, συνήτησα μιὰ γοργὴ χωριάτισσα, ποὺ μάγευε ἀγριολάχανα. Ἡ καλὴ γοργοῦλα ἀρχισε νὰ μοῦ λέει τίς ὀνομασίες τῶν λαχανικών, τίς ιδιότητές των, ποῖα εἶνε γιὰ πηττα πειὸ καλά καὶ ποῖα γιὰ τὸ σκουλάκι καὶ πότε εἶν' ἡ ἐποχὴ ἡ προτιμώτερη νὰ τὰ μαζεύῃ ὡς πρωτόφυλλα καὶ πότε ὡς βλαστάρια :

Τὰ λάχανα τὴν ἀνοίξει
τὰ βότανα τ' Ἀϊ Γιάννη

— Ἐξέρεις καὶ τὰ «βότανα» κυρά;
— Ὅλα τὰ ξέρω, γυνὴ μου!

Τὰ βότανα εἶν' τὸ βάλοισμο
καὶ κάθε ἀντινύχι.

Μοῦ μιλοῦσε μὲ ποιήματα σηματοῖα.
— Κ' ἔχει βότανα ἐδῶ, γιὰ κάθε πόνο καὶ γιὰ κάθε λαβωματιά;
— Ἀπ' ὅλα ἔχει. Βότανα γιὰ τὸ κορμί, βότανα γιὰ τὴν καρδιά, βότανα καὶ γιὰ τοὺς πόνοους, τοὺς σπάζτες καὶ τοὺς θερισμούς. Δύο μόνον δὲν εὐρίσκονται καὶ οὐτε θὰ βρεθοῦνε. Ἄν τὰ βρῃσκαν οἱ ἄνθρωποι, θὰ τρώγαν μὲ χρυσὰ κουτάλια. Τὴν «λαμπηδόνα» καὶ τὸ «σιδηρόχορτο».

— Πῶς τᾶπες;
— Τὴν «λαμπηδόνα» καὶ τὸ «σιδηρόχορτο».
— Καὶ τί βότανα εἶν' αὐτά;
— Γραμματισμένος ἄνθρωπος δὲν ξέρεις γιὰ τὴν «λαμπηδόνα». Καὶ τί μαθαίνατε στὸ σχολεῖο;

— Πρέφα!
— Πρέφα; Τί βότανα εἶν' αὐτό;
— Ἔνα μὲ 82 φύλλα.
— Καὶ ποῦ τὸ βάζουνε αὐτό;
— Δὲν τὸ βάζουν. Σὲ βάζει κάτω καὶ σοῦ ἀδειάζει τίς τσέπες. Ἡ καλὴ γοργοῦλα, σὺν γὰ σάστις.

— Ρωμαῖκα μοῦ κουβεντιάζεις; εἶπε. Καὶ ποῦ φυτρώνει τὸ βότανο αὐτό;
— Στὰ μονοπάτια τοῦ Κράτους. Ἡ «λαμπηδόνα» ποῦ φυτρώνει;
— Στὰ βουνά. Στὸ Μαλεβὸ (Πάργονα), στὴ Ζήρια (Κυλλήνη) σ' ὅλα τὰ ψηλά βουνά.

Καὶ μοῦ εἶπε τὴν ἱστορίαν, ποὺ πιστεύει ὁ λαὸς, γιὰ τὸ μυστηριώδες αὐτὸ λουλούδι, τὸ ἐντελὲς φανταστικό.

Εἶνε ἕνα φυτὸ, παιδί μου, ποὺ βρίσκεται στὶς κορυφές τῶν ὑψηλῶν βουνῶν, τὴν μέρα εἶν' ἀόρατο, τὴν νύχτα ὅμως ἀστράφτει καὶ φωτοβολεῖ κι' ὅσο μακρυνά, νὰ εἶν' κανεὶς τὴν βλέπει. Ἄμα ὅμως πλησιάζεις, παύει ἡ λάμψη καὶ ἡ φωτοβολία καὶ δὲν μπορεῖ κανένας νὰ τὴν διακρίνῃ. Μόνο τὰ πρόβατα τὴν βλέπουν καὶ τὴν τρών, γιατί μόνον αὐτὰ εἶνε ἀθάλα. Καὶ ἅμα τὴν φάει ἕνα πρόβατο ἀμέσως χρυσάφουνε τὰ δόντια του... Χαρά σ' ἐκείνον ποὺ θὰ εἶνε καθαρός καὶ θὰ κόψῃ τὸ φωτεινὸ αὐτὸ λουλούδι. Θὰ γείνῃ μυριόπλοτος. Ὅτι ἀγγίζει μὲ αὐτὸ θὰ γίνεταί χρυσάφι. Θὰ φτῇ ἡ φτώχεια ἀπὸ τὸν κόσμον πειὰ καὶ θὰ ὀρθοῦν χρυσὲς ἡμέρες... Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὴν, καὶ ποῦς τὴν βλέπει; Ποῖος εἶνε καθαρός τὴν σήμερος ἡμέρα;

Οἱ τοσπάνθες μας, οἱ καυμένοι, ὅλη τὴν νύχτα, νὰ, γαρίδα τὸ ἔχουνε τὸ μάτι τους. Καὶ τὴν βλέπουν ν' ἀστραποβολῇ ἀπὸ μακρυνά, ἀλλὰ ἅμα πλησιάζουν, πάνε ὅλα, σβύνει γένετα καὶ γίνεται σκοτάδι!...

Καὶ μάλιστα τῆς Λαμπρῆς, ἀνοίγουν ὅλα

τῆς τὰ λουλούδια καὶ τὰ κλειστά μπουμπουκία καὶ ἀστροπολλὰν τὰ βουνά, ἀπάνω ὅμως ψηλά, εἶπαμε, στὶς κορυφές, σὺν γέροντι Ἀνάστασι τὰ χαμολουλούδια κι' ἀνάναν τὶς λαμπάδες τους...

— Καὶ τὸ σιδηρόχορτο τί εἶνε;

— Εἶνε ἕνα χορτάρι, ποὺ ἔχει δύναμι μαγική, νὰ σπᾷ κάθε κλειδωνιά, καὶ ν' ἀνοίγῃ, κάθε σιδηροκατέλλα. Κι' ὅπου εἶνε χρυσός, ὅπου θησαυρός, αὐτὸ τὸν βρίσκει, μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἀκόμα καὶ στὰ ἄβυσσος τῆς θαλάσσης! Μὰ δὲν φυτρώνει στὰ βουνά. Αὐτὸ γίνεται κοντὰ, πολλὸ κοντὰ στοὺς βάλτους. Μ' αὐτὸ μόνον ὁ ἀντίξιος καὶ τὸ παλάτι ποὺ εἶν' ἀπάνω στὸν Ὀλυμπο.

Καὶ μοῦ διηγήθηκε μιὰ ἱστορία, γιὰ ἕνα μαγικὸ παλάτι ποὺ εἶνε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, στὸν Ὀλυμπο ἀπάνω. Ἀπ' ὅσα ἀπ' τὴ σπηλιά, εἶνε μιὰ σιδερένια πόρτα. Ὅποιος τὴν ἀνακλύει, μπορεῖ νὰ τὴν σπρώξῃ, ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ ἔλθῃ μέσα εὐκόλως. Σὺν προσηγορίᾳ λίγο, θὰ βρεθῇ σὲ μιὰ μαρμαρένια σάλα, ποὺ θὰ σπᾷ τὸ μυαλό του. Σωροὶ μεγάλοι τὰ χρυσὰ νομίσματα, δεινὰ, δάσος, ἀπὸ χρυσάφι καθαρό, πετράδια κάθε λογῆς, μαργαριτάρια σὺν φουντούκια, διαμάντια καὶ περλάντια σὺν ἀγὰ, ρουμινία μέγαλα, σὺν ἀναμμένα κάρβουνα, σὺν τοῦ Χριστοῦ τὸ αἷμα, ζαφείρια καὶ τοπάζια καὶ κάθε λογῆς διαμαντικά, ὅπου ἀστράφτει ὁ τόπος καὶ θὰ νομίσῃ πὺς ἔπιασε πυρκαϊά, πὺς βγαίνουν δέκα ἥλιοι.

Ἄν τὰ κυτάρια μόνον πάει καλά, ἂν θελήσῃ ὁμοῦ νὰ πάει, ἔστω κι' ἕνα σπυράκι ἀπὸ τὰ διαμάντια καὶ λίγη σκόνη ἀπὸ τὸ χρυσάφι, ἡ μεγάλη, ἡ βαρειά, ἡ σιδερένια πόρτα κλείει παρθεῖς μὲ βρόντο πολὺ δυνατὸ, σὺν τὸ μπουμπουκίον καὶ δὲν ἀνοίγει, παρὸ μοναχὰ, δταν ἀφίσης τὸ «τρεβιζιτὶ» ἢ τὸ «μῆλαμα» ἢ τὸ πετροῦδι, ὅπου πῆρες.

Πόσος κοσμάκης χάθηκε, ἔτσι ἀδίκως ἐκεῖ μέσα!
Καὶ μοναχὰ, δταν κρατᾷς τὸ σιδηρόχορτο θὰ ξανανοίξῃ ἡ πόρτα ποὺ γίνεται δούλη δική σου πειὰ, ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ, ὅποτε θέλεις καὶ μπορεῖς, νὰ κουβαλήσῃς, ὅπου θέλς τὸ θησαυρὸ. Μὰ ποῦς θὰ τὴ βοῇ αὐτὴ τὴ τύχη!

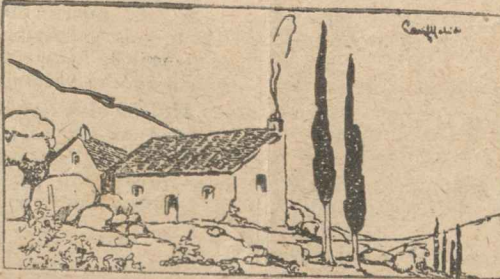
— Καλὰ καὶ πῶς εἶν' αὐτὸ τὸ σιδηρόχορτο, νὰ ψάξουμε γιὰ νὰ τὸ βροῦμε. Δὲν μοῦ τὸ περιγράφεις;
— Δὲν τὸ ξέρω. Γιατ' αὐτὸ δὲν βρίσκεται παντοῦ!

— Μὰ τότε πῶς θὰ νὰ τὸ βοῇ κανεὶς!

— Μόν' ὁ σκαντζόχοιρος τὸ βρίσκει.

— Ὁ σκαντζόχοιρος καὶ πῶς;

— Πρέπει νὰ ψάξῃς γιὰ νὰ βρῇς νεογέννητο σκαντζόχοιρον καὶ νὰ τὰ πάρῃς νὰ τὰ βάλῃς σὲ κλουβί, ποὺ νάνε σιδερένιο καὶ νὰ τὸ κλειδώσῃς μὲ κλειδαριὰ χοντρή, διπλή, τοσελικωμένη. Ὁ σκαντζόχοιρος θάρρη γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὰ παιδιὰ του. Πόσο τὰ ἀγαπᾷ ὁ φτωχὸς! Θὰ πολεμήσῃ, θὰ δώσῃ, θὰ πᾶρῃ, θὰ τσακιστῇ, θὰ ματώσῃ, θὰ σπᾷ τὰ ἀγκάθια του, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ κλουβί. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ πολεμήσῃ μὲ τὰ σίδερα! Τότε πᾶν ἰδὴ πῶς τίποτε δὲν κάνει, θὰ φύγῃ νὰ πᾶρῇ τὸ «σιδηρόχορτο». Θὰ ψάξῃ, θὰ ψάξῃ, θὰ τρέξῃ μακρυνά, θὰ πᾶρῃ δρόμους, ὅς ποὺ νὰ λυώσουνε τὰ νύχια του καὶ νὰ ματωρῇ ἡ πατοδόξ καὶ νὰ φαγωθῶν τὰ πόδια του. Τ' ἀγαπάει τὰ παιδιὰ του ὁ φτωχὸς! Μὰ θὰ τὸ βοῇ. Καὶ θὰ γυρίσῃ κρατώντας τὸ σπᾷ τὸ βοῇ. Μόλις τ' ἀγγίζει ἀπάνω στὴ κλειδαριὰ, τότε αὐτὴ, ὅσο χονδρὴ κι' ἂν εἶνε κι' ὅσο δυνατὴ, θὰ ραγιστῇ, θ' ἀνοίξῃ, τὸ σίδερό τοῦ κλουβιοῦ θὰ λυώσουν σὺν πεντάρινα κεράκια. Τότε θὰ εἰσὶ κρυμμένος, κάπου, καὶ κοντὰ καὶ νὰ τοῦ τ' ἀποτάξῃς ἀπ' τὸ στόμα. Πάει, χαρὰ σ' ἐσένα. Ἐκαμῆς τὴν τύχη σου. Μυστικὸ δὲν θέλει ἡ γῆ γιὰ σέ. Θὰ ἀνοίξῃ τὰ σωθικά της, καὶ

ΠΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

— Δεσποινὶς Λούλα, ἡ ἀγάπη μου μοιάζει μὲ τὸ τριαντάφυλλο ποὺ ἔχετε στὸ στήθος σας.
— Μὰ τὸ τριαντάφυλλο κύριε εἶνε ψεύτικο!

— Ἀδύνατον Γιώργο μου νὰ διαβάσω αὐτὸ τὸ γράμμα. Δὲν βγάζω οὔτε λέξι.
— Τί λές Μιμὶκα μου! Ἀπ' αὐτὸ παιδί μου μποροῦσε κι' ἕνα κτήνος νὰ τὸ διαβῇ! Δὲν βλέπεις πῶς τὸ διαβάζω ἐγώ;

— Ἐνας νέος χρωστοῦσε πάρα πολλὰ χρήματα σὲ Ἑβραίους τραπεζίτας καὶ περιμένε ἀνυπομονῶς τὴν κληρονομία ἐνὸς γέροντος τοῦ γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖ του, μὰ ὁ θεὸς παντρεύτηκε καὶ τὸ χειρότερο — ἀπέκτησε ἕνα ἀγοράκι. Τότε ὁ νέος ἀνέκραξε: — Ἀχ! αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε νέος Μεσσίας. Ἦρθε στὴ γῆ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταστρέψῃ τοὺς Ἑβραίους.

Στὸ μάθημα τῆς ἑσπερίας.
— Πῶς μποροῦμε νὰ καταλάβουμε τὴ νέα κόττα ἀπὸ τὴ γοργά;
— Ἀπ' τὰ δόντια, κύριε δάσκαλε.
— Κοροϊδεύεις; Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει πῶς ἡ κόττες δὲν ἔχουν δόντια.

— Ναί! μὰ ἔχουμε ἐμεῖς ποὺ τίς τρώμε.

Σκέψις λαοποδύτου.
— Κάτι θάξωρε ὁ θεὸς ποὺ δὲν μ' ἔχανε εἰσαγγελέα!
Φαντάζομαι τί δουλειὲς θάχα μὲ τὸν ἑαυτό μου.

Στὴν ἔξοχ.
— Τουλάχιστον ἐδῶ πίνει κανεὶς γάλα φρέσκο.
— Ποῦ φρέσκο κυρία! πρὸ μῆς ὥσας τὸ φέραμε ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Ἐπειδὴ κάποιος ἔβαλε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του μιὰ ἐπιγραφή ποὺ εἶπε: «Ὅδὲν κακὸν νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐδῶ». Ὁ Διογένης ρώτησε.
— Καὶ πότε λοιπὸν θὰ μῆθ' ὁ νοικοκύρης;

John William Chascaud

ὁ σὺ βγάλη, δι: Ἀσπὶ καὶ λογάρι καὶ χρυσὸ μαργαριτάρι

μέσα τῆς κρυμμένης βόσκας!...

— Καὶ γιατί δὲν τὸ δοκιμάσατε ποτέ;
— Μὰ ποῦ καὶ δυό! Ἀλλὰ φαίνεται πῶς «σιδηρόχορτο» στὰ μέρα μας δὲν βγαίνει.

Ἐκείνην τὴ στιγμή εἶδε ἕναν «Ἀδωνι» κόκκινο μικρὸ ποὺ μόλις εἶχε ἀντίσει μέσα στὸ χλωρὸ χορτάρι, ραντισμένος ἀκόμα ἀπ' τὴν δροσὺλα τῆς αὐγῆς.

— Γιὰ κῦταξέ κει, μοῦ λέει κάπως ταραγμένη, βλέπεις;
— Τί;
— Ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κατακόκκινο λουλούδι.

— Ε. Ναί! Τί μ' αὐτό;
— Λουλούδι. Τὸ λένε «Ἀδωνι». Σεῖς πῶς τὸ λέτε ἐδῶ πέρα;
Εἶνε ἕνα ὄρατο λουλούδι τοῦ ἀγροῦ, καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, οἱ Ἕλληνες οἱ παλαιοί, εἶχαν καὶ ἕνα μῦθο γι' αὐτόν.

— Μὰ σὲ καλὸ σου χριστιανέ! Εἶνε τὸ «μάτι» τοῦ διαβόλου. Τώρα ποῦ εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει στὸν Σατανά, νὰ βγῇ στὸν «ἀπάνω κόσμο» γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλή τοὺς Χριστιανούς καὶ ἀμαρτανῶν τίς ἡμέρες αὐτῆς ἡμέρας. Κάθετα, λοιπὸν κι' αὐτοὶ κομμένοι καταχωνιασμένοι μέσα στὴ γῆ. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ. Κάθετα ἡσυχος ὁ «ἔξω ἀπ' ἐδῶ» ποὺ ἔχει ἀγκάθια στὸ κορμί του. Τὶ κάνει λοιπὸν ὁ τρισεκαταρτάς; Βγάζει τὸ μάτι του ὅσο ἀπὸ τὴ γῆ γιὰ νὰ ξεγελά τοὺς χριστιανούς ὅταν λουλούδι καὶ κυτάρια κόκκινα σὺν τὴν φωτιά καὶ μαῦρο σὺν τὴν πύσσα. Κυτάρια τί γίνεται καλὸ, νὰ μὴ μέσα αὐτοῦ, ποὺ θὰ βγῇ ἐλεύθερος νὰ τὸ χαλάσῃ, τί κάνει ὁ ἕνας τί διαλογίζεται ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ τρυφήσῃ νὰ τὸ μαγισίῃ. Δὲν τὸ β' ἐπεί τὸ κόκκινο καὶ μαῦρο, ποὺ εἶνε σὺν τὴ Κόλασι! Φτοῦ π' ἀνάθεμά σε! Πίσω μου σ' ἔχω Σατανά!...

... Πέτα το, νὰ πᾶς νὰ καθῇ, νὰ μὴ τὸ βλέπῃ!... Πάτησέ το, ποὺ νὰ τοῦ βγῇ τὸ μάτι μὴν κάψῃ κανέναν κακομοῖρη!... Νὰ μὴ μαγισίῃ κανεὶν δουλεια! Πάτα το παιδικὰ μου νὰ τῆς... Πάτα το ἔτσι νὰ χαθῇ...

Σταμ. Σταμ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΡΟΦΕΣ

Τοῦ Ζᾶν Μορέας

Νειρεύομαι τῶν θαλασσῶν τοὺς οὐρανούς — σὺν κλίβη.
Στὴ δύση ὁ ἥλιος — τὸν ψαρά στὴ βάρκα του, καὶ ἀκόμα
Τὸν κάβουρα στὴν τρύπα του, τὴν τρικυμία ποὺ σβύνει,
Καὶ τοὺς θεοὺς των ποὺ ἔχουνε στὰ μάτια οὐράνιο χρῶμα.

Νειρεύομαι τὸν τολμηρὸ ποὺ τὴν ἀναζητᾷ.
Τὸ γέρο ποὺ σὲ καλυβιὸ παλιὸ κατόφλιο μένει,
Τὸν ξυλοκόπο ποὺ σκυφτὸς τὸν πέλεκα βαστάει,
Τῆς χώρας τὴ βοή, καὶ σὲ ψυχὴ μου πικραμένη.

Ὅταν σὲ λίγο, θάλασσα, — ποῦ δὲ σὲ ξέρω ὡς τώρα —
Ἡ ἀλαφριά σου ἡ καταχνιά θὰ μὲ σκεπάσει, Ὡ Ὀλιβεργή,
Καὶ θάναί ἐκεῖ τὰ χνάριά μου, στὴν ἀμμουδιά σου τὴν ὕψη,
Καὶ θὰ ξεχάσω ἀπάντεχα κάθε στεριά καὶ κάθε χώρα.

Ὅταν σὲ λίγο θάλασσα, τὰ κύματά σου δὲ νὰ σβῶν
Στὸν ἀγριὸν ἄμμο πένθημα κι' ἀπ' τὴ φορτοῦνά σου μακριά,
Τάχα θὰ νοιώσω σπαραγμὸ μέσ' τῇ στενόχωρῃ καρδίᾳ,
Ποῦ τώρα μόνο οἱ ὁμορφίαι τῶν ναυαγίων τὴ συγκινοῦνε;

Σύννεφα ποὺ καλοκαιρινὴ σὰς περιζῶνε ἡμέρα,
Πάγω ἀπὸ κάμπους πλαγιαστὸς μέσα στὸ νέο σιτάρι,
Ποῦ παραβάκια φαίνεστε σὲ μιὰ γαλήνια χώρα,
Καθὼς μέσ' στὸ μονότονο κρέμεστε τώρα αἰθέρα,

Ὅταν σὲ λίγο — ποῦ μ' ἀφροῦς ἡ τρικυμία θὰ βράξῃ —
Τὸν οὐρανὸ βαρύνει θὰ σκίξῃ ἡ μαῦρη ὀμίχλη σας,
Στὸ δρόμο ποὺ θὰ κόβετε, θὰ νὰ περᾷ μαζί σας
Καὶ μιὰν ἀγνώριστη καρδιά — ἡ καρδιά μου ποὺ σὰς μοιάζει.

Μεταφράσεις Μ. Μαλακῆς

ΣΤΗ ΛΩΡΕΤΤΑ

(Τοῦ Ἀλφρέ ντε Μυσσέ)

Ἄν δὲ μ' ἀγάπησε ποτές ἀσχετὴ κόρη πέ μου
τίς νύχτες μέσ' στὸ στήθος μου ξημέρωνες γιατί
μὴπως τάχατες ἔπαιζες σὰ μὲλετες «καλὴ μου
εἶμαι δική σου», κι' ἔλεγα πῶς ἦσσαν πιστῇ.

Ἄν τῆς ἀγάπης ὁ καυμὸς σ' ὀρενιτὴ χαρὰ
καὶ τῆς ζωῆς μου ἦταν μιὰ λυτὴ στιγμή
τότες γιατί τὰ χεῖλιά μου φιλοῦσε τρυφερά
κι' ἔχανες μέσ' στὰ στήθεά μου ν' ἀνάβουνε καυμοί.

Χαρά, τραγοῦδι μου ἐσύ, ματάκια ἀγαπημένα
στὸν ἔρωτά μας λέγε μου, ἂν μ' ἀγάπης ἀλήθεια
τίς νύχτες σὺν στὸν ὕπνο τους ἦσαν ὅλα δορμένα
ἐσύ γιατί μὲ κοιμήεις Λωρεττά μου στὰ στήθεά;

Μετὰφρ. Δ. Γαλάνη

ΤΟΝ ΑΡΠΑΞΕ ΑΠ' ΤΑ... ΓΕΝΕΙΑ

Ὁ τελευταῖος Πρόεδρος τῆς Ρωσικῆς Δούμας Μιχαὴλ Βλαδιμίροβιτς Ροτβάνκο ἐξέδωκεν ἐσχάτως τὰ «Ἀπομνημονεύματα» του, τὸ ὅποια εἶνε γεμάτα ἀπὸ περιέργων καὶ χαριτωμένων ἐπεισοδίων. Παραλαμβάνουμε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ, τὸ ὁποῖον συνέβη στὸ Ροτβάνκο τὸ 1913, κατὰ τίς ὁρπές ποὺ ἔχον διανοηθεῖ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 30ετηρίδος τῆς δυναστείας τῶν Ρωμανῶν. Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν ἐορτῶν συμπεριλαμβάνετο καὶ μιὰ λειτουργία ποὺ θὰ γινόταν στὸν καθεδρικὸ ναὸ τῆς Κἀτάν, στὴν ὁποία θὰ παρενίσκετο ἡ Ἀυτοκρατορική οἰκογένεια καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι. Γιὰ τοὺς βουλευτὰς τῆς Δούμας εἶχεν ὁριστεῖ διακεκριμένη θέσι μέσα στὴν ἐκκλησίαν. Ἀρπαξὰ ὅμως ἐπῆρσε κάποιος καὶ ἀνιγγεῖλε στὸν Πρόεδρο τῆς Δούμας ὅτι ἐδόθη διαταγή νὰ ἀλλάξουν θέσι οἱ βουλευταὶ γιατί ἡ ἀρχικὴ θέσι τῶν προσηγορευμένων γιὰ κάποια ὑψηλὴ προσωπικότητα. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁ Ροτβάνκο βλέπει νὰ μπαίνει καὶ ἡ ὑψηλὴ ἐκείνη προσωπικότης, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν μουζίκου Ρασπουτίν.

— Τί, δὲς ἐδῶ ἐδῶ; τὸν ἐρώτησε μὲ ἀγριο ὕφος ὁ Ροτβάνκο.
— Τὸ σὲ μέλλει ἔσθνα; ἀπάντησε ὁ Ρασπουτίν.

Ἄν δὲν ἀλλάξῃς διαγωγήν, θὰ σὲ πιάσω ἀπὸ τὰ γένεα καὶ θὰ σὲ πετάξω ὅσο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν! Μὴ λησμονεῖς πῶς εἶμαι ὁ Πρόεδρος τῆς Δούμας.

Ὁ Ρασπουτίν ἐκτύπησε κατὰματα τὸν Ροτβάνκο προσηγῶς μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν ὑπονοήσῃ.

— Καὶ τώρα τί θέλεις; Τὸ εἶπε ὁ Ρασπουτίν.

— Νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ ἐδῶ μέσα! ἀπάντησε μὲ ἀδατοῦ τόνο ὁ Ροτβάνκο.

Δὲν μπόρε νὰ φύγῃ, γιατί μὲ προσκάλεσαν ἐδῶ πρόσωπα πολλὰ ἀνώτερα ἀπὸ αὐτόν.

Ἀλλ' ὁ Ροτβάνκο δὲν ἀστενεύονταν. Ἀφοῦ πρῶτα τοῦ ἔδωκε μιὰ γροσφιά στὴν κοιλίαν, τὸν ἀρπαξε ὑπερὰ ἀπὸ τὰ... γένεα καὶ ἔβγαλε ὅσο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τὴν... ὑψηλὴ ἐκείνη προσωπικότητα!

ΝΟΥΤ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Όρες και όρες πέρασαν, χωρίς ν' αλλάξουμε μέσα στο σαλόνι μιά λέξη.

Τό εξοχός τραβούσε όλοένα μπροστά προς τό βορρά, ως πού ή βορρηνή καταχνιά απλώθηκε στη χώρα πού αφήναμε πίσω μας. Καθόμουν, κοιτώντας στά πλάγια μου τό όρατο κι' αδιάφορο αυτό πλάσμα κι' αναρωτώντας τόν εαυτό μου ποιά έπρεπε νά είνε ή προσεχής ζωή μας. 'Ο ύπόκοφος και μονότονος κρότος της άμαξοτοχίας μου φαινόταν σά μιά φωνή πού μου ξανάλεγε αδιάκοπα τά θλιβερά λόγια της γρηάς Τερέζας: «Αυτή δέν είνε πιασμένη ούτε γιά τόν έρωτα, ούτε γιά τό γάμο...»

Έξω ή σκοτεινιά γινόταν όλοένα και πιο πυκνή. 'Η λάμπα πού φωτίζε τό διαμέρισμά μας έσβηνε τό φως της επάνω στό άδολο και λευκό πρόσωπο της Παυλίνας.

Τήν έκοίταξα πού στεκόταν ακίνητη. 'Ηταν πάντοτε ή ίδια όραία μέσα στη χλωμάδα της. Τέλος, τό τελευταίο πράγμα πού θυμάμαι, ήταν ότι παρά την άπόφαση πού είχα κάνει, πήρα τό λευκό της χέρι και άποκοιμήθηκα, κρατώντας τό μέσο στό δικό μου.

Μιά όδυνση νύχτα μέ έπιασε. 'Εφιάλτες μέ βασάνιζαν. Ποτέ, από την τραγική εκείνη νύχτα πού την είχα άκούσει στην πραγματικότητα, ή πνιγμένες κραυγές της άγνωστης γυναίκας δέν μου είχαν ξανάδουλει σ' αυτά μου μέ τόση ένταση. Ποτέ μου στόν ύπνο μου δέν μέ είχε βασανίσει τόσο πολύ ό τρόμος της νύχτας εκείνης πού ήμουν ακόμη τυφλός. 'Ηταν σά μιά άπολύτρωση γιά μένα. Όταν ή κραυγή πού άκούγα στον ύπνο μου έφτασε στην ψηλότερη νότα της και έγινε ένα μέ τό διαπεραστικό σφύριγμα της άμαξοτοχίας: πλησιάσαμε στό 'Εντιμπούργκο. 'Αφουρά τό χέρι της γυναίκας και τό πρόσωπό μου ξαναπήρε τή γαλήνη του, μέ ένας κρύος ιδρώτας έτρεχε ακόμα από τό μέτωπό μου.

Έπειδή δέν είχα έπισκεφθή ποτέ μου τό 'Εντιμπούργκο, σκέφτηκα νά μείνουμε δυό τρεις ήμέρες εκεί. 'Η γυναίκα μου συγκάτευνε σ' ότι κι' άν ήθελα. Είδαμε π' αξιοθέατα της πόλεως, κάναμε ένα γύρο στους άγρους, μέ εκείνη ήταν τόσο θλιμμένη, τόσο καταβεβλημένη, όποτε παραιτήθηκα νά της δείξω περισσότερα.

Σαρανταχόρ όρες τώρα είμαστε μόνοι μας κι' εκείνη εξακολουθούσε νά παραμένει μέσα στην άπίστευτη άπάθεια της. 'Η σημάσια των λόγων της γρηάς Τερέζας πού μου τούς είχε τόσες φορές επαναλάβει: «Αυτή δέν είνε πιασμένη ούτε γιά τόν έρωτα ούτε γιά τό γάμο» μου παρουσιαζόταν έξαφνα. Κατάλαβα γιατί ό δόκτωρ Τζένερι είχε διακηρύξει, ότι ό σύζυγος της Παυλίας έπρεπε νά είνε ευχαριστημένος παίρνοντάς την, όπως είνε χωρίς νά ζητήση νά μάθω τό παρελθόν της. Ναι, ή Παυλίνα, ή σύζυγός μου δέν είχε παρελθόν! 'Η καλλιτέρα, δέ θ υ μ ό τ α ν τ ό π α ρ ε λ θ ό ν τ η ς!

Πώς νά περιγράψω αυτή την κατάσταση της; Δέν είχε τίποτε κοινό μέ την τρέλλα κι' άκόμη περισσότερο μέ την ήλιθιότητα. Δέ μπορώ νά βρω τή χαρακτηριστική της λέξη. Κάτι έλειπε από τό μυαλό της όπως λείπει από τό σώμα μερικών ανθρώπων τό πόδι ή τό χέρι. Δέν ένθυσότανε παρά τά πολύ πρότερα γεγονότα. Έστερείτο της ιδιότητας νά σκεφθή, νά κρίνη, ν' άποφασίση. Φαινόταν πώς δέν καταλάβαινε τή σημασία των γεγονότων πού συνέβαιναν γύρω της. 'Ηταν άνίκανη νά αισθανθή τή χαρά ή τή λύπη. Τίποτε δέν την έσυγκινοσε. Ζούσε, έτρωγε, έπινε και κοιμόταν σάν ένα πλάσμα πού άγνοεί γιατί τά κάνει όλ' αυτά. Στις έρωτήσεις και στις παρατηρήσεις των άλλων κι' άλλες φορές δέν άπαντούσε καθόλου κι' άλλες άπαντούσε μέ δυό λόγια.

'Η Παυλίνα όστόσο δέν ήταν τρελή. Θά μπορούσε νά την συναντήσει κανείς μέσα στον άλλο κόσμο και νά περάση λίγες όρες μαζί της, χωρίς ν' άποκοιμήση άλλη δυσάρεστη έντύπωση από τή γνωριμία της, εκτός από την ύπερβολική της δειλία. Δέν έλεγε ποτέ κουβέντες χωρίς σημασία, μά δέ μιλούσε ποτέ χωρίς νά την άναγκάσουν. Θά μπορούσα νά παραβλώ την πνευματική της κατάσταση μέ την κατάσταση ενός παιδιού. Μά, μεγάλε Θεέ! 'Ηταν τό μυαλό ενός παιδιού μέσα στό σώμα μιάς γυναίκας ώραιας, σάν τό ωραιότερο τών άγαλμάτων και αυτή ή γυναίκα ήταν ή δική μου.

Οί τρόποι της και ή ύποταγή της άπέναντί μου ήταν σάν τούς τρόπους μιάς σκλάβης προς τόν καινούργιο άφέντη της. Σε όλη της τή ζωή φαίνεται, ότι είχε συνηθίσει νά ύπακούη σέ κάποιον, γιατί άν δέν ήταν αυτό ίσως νά μή μέ είχε παντρευτεί. 'Ηξερα καλά ότι ή συγκάθεός της σ' αυτό τό γάμο προήχετο από την

Έκάνανε ένα περίεργο στους άγρους.

άδυναμία του πνεύματός της ν' αντίταξη όποιοδήποτε αντίστοιχο στό θεό της.

Αυτή ήταν ή πνευματική κατάσταση της Παυλίας. Όταν νά έννοιωσα όλα αυτά κάτι συντρίφτηκε μέσα μου και έκλαπα πολύ.

VI

Και τώρα θέλω νά μάθω!

Τήν άγαπούσα όμως πάντοτε. Θά συγκάτευνα, παρ' όλα αυτά νά άκυρώσω τό γάμο μας. 'Ηταν ή γυναίκα μου, ή μόνη γυναίκα πού είχα άγαπήσει... Είχα όρκιστή στό θεό νά την περιβάλλω πάντοτε μέ τή μεγαλύτερη τρυφερότητα. 'Ηταν καθήκον μου νά την κάνω όσο πιο πολύ ευτυχισμένη στη ζωή της. Μά, συγχώρας, έκανα όρκο νά ξαναγάσω τό θεό της νά μου δώση σχετικές έγρησεις. Ναι, θά έπληθαινα νά τόν βρω και θά τόν άνάγκαζα νά μου όμολογήση τά πάντα.

Είπα στην Παυλίνα, ότι ήταν άνάγκη νά γυρίσουμε άμέσως στό Λονδίνο. Δέν έξεδήλωσε καμιά έκπληξη, όταν τό άκουσε, ούτε έκανε καμιά παρατήρηση. 'Ηταν πάντα έτοιμη νά μέ συνοδεύει παντού.

Όταν γυρίσαμε στό Λονδίνο, ή καλή Σούζη, ή ύπηρετήριά μου, μάς δέχτηκε άνοιγόντας θαμπωμένη τά μάτια της. Είδα, ότι ή όμορφιά και ή γλυκύτης τού προσώπου της Παυλίας κατέπνιξαν από την πρώτη στιγμή τή συμπάθεια της.

Μετά τό τσάι, παρεκάλεσα την Σούζη νά έδώγησέ μου τή γυναίκα μου στό δωμάτιό της, γιά νά άναπαυθή, έπειδή τό ταξίδι την είχε κόπιασει.

Σέ λίγο ή Σούζη έπέστρεψε κοντά μου. Κατάλαβα ότι φλεγόταν από την έπιθυμία νά μέ έρωτήσει γι' αυτό τόν άπόδοτο γάμο μου. Μά της έκοινα αυτή της τήν περίεργη, μέ τό όρος μου πού της έδειχνε ότι δέν είχα και τόσο ευχάριστα πράγματα νά της άνακοινώσω. 'Η Σούζη κάθισε και τότε άρχισα νά της λέω την ιστορία τού γάμου μου, άφου πρώτα την παρεκάλεσα νά μή μέ διακόψη καθόλου.

'Ηξερα ότι ή γριά μου ύπηρετήρια ήταν άξια της έμπιστοσύνης κι' ότι μπορούσα νά ύπολογίζω σ' ν έχεμύθειά της. Της τά διηγήθηκα όλα. Της έξηγήσα όσο μπορούσα καλλίτερα τή διανοητική κατάσταση της Παυλίας. Της έδειξα, ότι ή μακριά μου πείρα μέ συμβόλευε και την έπιφορήσια, έν όνόματι της στοργής της έτρεφε προς έμένα, όπως κατά τό διάστημα της άπουσίας μου, προστάτευε την γυναίκα πού άγαπούσα. 'Εκείνη πού όρκίστηκε νλάνοντας, ότι θά την προστάτευε σάν παιδί της.

Λίγο άργότερα ξαναείδα την Παυλίνα. Την ρώτησα μήπως ήξερε πού μπορούσα νά γράψω στό θεό της, τόν Τσένερι. Μου άπάντησε αρνητικά.

— Προσάβησε νά θυμηθής! της είπα.

Τότε εκείνη έπιασε τό μέτωπό της μέ την άκρη των λεπτών της δακτύλων. Είχα ήδη προσέξει ότι κάθε προσπάθεια πού έκανε γιά νά σκεφθή την έβασάνιζε πολύ.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην δεξίωσις τσάι παρά τή νά τή βοηθήσω.

— Ναι, ρωτήστε την... μου άπάντησε.

— Μά έφυγε, της είπα. Μήπως ξέρετε νά μου πής πού μπορεί νά βρούμεται.

Τό δυστυχισμένο πλάσμα έκύνησε τό κεφάλι της κι' ένα όρος άπελπιμένο και έμεινε άφωνη.

— Μου είπε πώς κατοικούσε στη Γενεύη, είπα τότε έγώ έμπνεοντας. Τό ζήτημα είνε νά θυμηθής την δόδο.

Μου έρριξε ένα βλέμμα ξαφνιασμένο. Τότε έγώ άναστήνασα κατалаβαίνοντας, ότι ή προσπάθειά μου πήγαιναν χαμένες.

— Πρόχεις ός τόσο νά βρω τό Τσένερι, είπα. Θά πάω στη Γενεύη. 'Αν δέν άνακαλύψω εκεί τό ίχνος του θά πάω στό Τσούρι. 'Επιασα κατόπι τό χέρι της Παυλίας και της είπα:

— Φεύγω γιά λίγες ήμέρες, Παυλίνα. Θά μείνεις έδώ έως ότου γυρίσω. 'Όλοι έδώ θά σ' άγαπούν. 'Η Σούζη θά σου δίνη ότι θέλεις.

— Καλά, Ζιλμπέρτ, μου άπάντησε μέ τή συνηθισμένη της γαλήνη.

Άφου έδωσα και τίς τελευταίες οδηγίες στη Σούζη, ξεκίνησα γιά τό ταξίδι μου.

Τή στιγμή πού έμπαινα μέσα σ' άμάξι έρριξα ένα βλέμμα στό παράθυρο τού δωματίου, στό όποιο είχα άφήσει την Παυλίνα. 'Εκείνη ήταν σ' αυτό και μέ κοιτάζε.

(Άκολουθεί)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Π.

Πολύ ιδιότυπη εθμορφιά, πού την διακρίνει μεγάλη χαρά. Λεπτή, ύψηλή, ξανθή, ή φυσιογνωμία της έχει κάτι άχνό σάν παστέλ τού Hellen. Πολύ απάνια έμφανίζονται σέ κοσμικές δεξιότητες. 'Η όμιλία της πολύ συγκρατητική, μοιάζει σάν τεράστιο παουλόι. Συγκαταλέγεται μεταξύ των σπανίων κλειδοκυβιστριών, και ή μουσική είνε ή κυριότερα ευχαριστίας της. Ντύνεται απλά και άσυνείδητα άλλα πάντως σύμφωνα μέ την ιδιόρρυθμη και εύλιγιστη σιλουέτα της.

'Η Μονταίν

*

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν παρελθούσαν Δευτέραν δεξίωσις προς τιμήν τού κ. 'Αβενόλ, παρά τώ κ. και τή κ. Γ. Καφαντάρη εις τό Πτι-Παλαί.

— 'Η κ. Γ. Καφαντάρη συμπανθεσάτη όπως πάντοτε μέ τουαλέτα χαριτωμένη μωβ-ρουμπί ζωρέτ έδέχετο τούς κεκλημένους της μέ έξαιρετικήν άβρότητα βοηθημένη από την άδελφή της διδα Παπαλέξοπούλου φέρουσα όρατον σύνολον βιέ-ρόζ.

— Κεκλημένοι ήταν πρόεδρος 'Αγγλίας κ. Λώρραν, πρόεδρος 'Αμερικής και κ. Σκίινερ, πρόεδρος Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιμόν, πρόεδρος Τσεχοσλοβακίας κ. Βέλνερ, πρόεδρος Βελγίου και βασιών Γαλιών, πρόεδρος Πολωνίας και κ. Γιορβερίτς, πρόεδρος Βουλγαρίας και κ. Νάντσεφ.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. Α. Μιχαλακόπουλος, κ. Π. Τσαλδάρης, κ. 'Αγγελόπουλος, κ. Γ. Μερκούρης και ό κ. και ή κ. 'Αλ. Γρίβα, κ. και κ. 'Αλ. Αιουμόδους, κ. και κ. Στ. Πεσματζόγλου, χαριτωμένο φόρεμα από ζωρέτ μαύρο και λευκό, κ. και κ. Φραντζή, κ. και κ. Β. Λορέντι κομφοτάτη τουαλέτα τιγιέλ μέ φωνές ό-μοιόχρωμες, κ. και κ. 'Αλεξανδρή καλαισθητόν τουαλέτα από ζωρέτ γκρι και λευκή, κ. και κ. Β. Μένση νόστιμη τουαλέτα από φουλάρι ντεγχεράντ καφέ, κ. και κ. Τσουδερού τουαλέτα σέ μοδέρνα κομπ κομποκαίν μπεντόν, μέ βολάν πλισέ, κ. Μ. Καναβιανή μαύρη τουαλέτα και πράσινη, κ. Κασαβέτη μέ βελούδο μεταξοτό βολέ, κ. Η 'Ηλίσκου κομψό ταγιέρ καφέ βελούδινη βέστα και μπλε φούστα, κ. και κ. Δελμούζου — πολύ γλυκειά φυσιογνωμία — κ. και κ. Πασιπάτι, δις 'Ιμπεριάλ κομφοτάτον σύνολον μέξεδις Κασορά τουαλέτα κομψή μπλε και ρόζ, κ. Π. Μπέμπη μπλε μαρέν τουαλέτα και υπέξ καστόρι, κ. Παλίκου, κ. και δις 'Αλεβιζάτου πολύ χαριτωμένη φέρουσα μπλε-λαβάντ τουαλέτα και καπέλλο ό-μοιόχρωμο, δις Σ. Ριχάρδη κομφοτάτη μέ ζωρέτ γκρενά, Γ. Φραγκοπούλου εύλογη τουαλέτα μαύρη κρέν-σατέν μέ ζωρέτ λευκή, κ. Μελέγμυτις σύνολον μπεντόν, κ. ά.

— Τήν παρελθούσαν Παρασκευήν γεύμα εις την 'Αγγλικήν πρεσβείαν προς τιμήν των 'Αγγλων 'Ολυμπιονικών.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην δεξίωσις τσάι παρά τή κ. Φήνη Μεταξά.

— Παρευρέθησαν κ. Τσαλδάρη, κ. Μαλάμου, κ. Τσαρλαμπά κ. και κ. Δ. Σκουζέ, κ. Λούση, Κυριακού, κ. Α. Ρούφου, κ. Γκινοπούλου, κ. 'Αναστασιάδη, κ. Τδυ-ώραισιόττη — μέ μπλε άναμπί, κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου, κ. Λίζα Ψύλλα μέ χαριτωμένη τουαλέτα από ζωρέτ μπλε — λαβάντ συμπληρωμένη μέ ρόζ ζωρέτ.

— Στις 28 'Απριλίου χορευτική δεξίωσις παρά τώ κ. και τή κ. Η. 'Ηλίσκου.

Προχθές τέτιον παρά τή κ. Ν. Περόγλου. Διεκρίνανεν τόν κ. και τήν κ. Μεταξά εκ Μασσαλίας, τόν κ. και τήν κ. Γκινοπούλου, τήν κ. 'Ασ. Ζαΐνη, τόν κ. και κ. Χιτζανίδη, τόν κ. και τήν κ. Δεκαβάλλα, τήν κ. Σπινέβης εκ Ρώμης, τόν κ. και τήν κ. Ι. Μανέτα, τήν κ. Πεσματζόγλου, τόν κ. και τήν κ. Γ. Μακκά, τήν κ. Βούλγαρη, τήν κ. Δαγκλή, τήν κ. Μυλωνά, τόν Στρατηγόν και τήν κ. Βλαχοπούλου, τήν διδα Βλαχοπούλου, τήν διδα Μεταξά, κ. ά.

— Γεύμα προχθές εις τό Πτι-Παλαί δοθέν παρά τού κ. και τής 'Αλεξανδρή. Διεκρίνανεν τόν ύπουργόν των Οικονομικών και τήν κ. Καφαντάρη, τόν πρεσβευτήν της 'Ολλανδίας και

ΠΑΗΓΕΣ

ΤΟΥ Sylla Prudhomme

Πέφτει ό στρατιώτης μέ φωνές μεγάλες χτυπημένος, τόν παίρνουν και τό βάλοισο μιά μέρα τόν γιατρέυει, πατώντας κάτω θαρρετά στη γη, άχτιδολογούμενος σκωκόνται και χαροπός πώς έγινε πιστεύει.

Μά όταν ό ήλιος ό σταχτός κι' όγρος ξαναγυρίζη, τόν σφίγγει ό πόνος ό παλμός μέ σιδερένιο στόμα, άκόφελι τού φαίνεται τότε ή γιατρεία κι' άρχίζει τό βόλι στά σπασμένα του πλευρά νά νιώδη άκόμα.

'Ετσι σ' εκείνη τή μεριά πού κάποτε ή ψυχή μου πληγώθηκεν οι πόνοι μου ξανάδωσαν οι παλμοί μου κι' ή θύμωρη σ' άμέτρητα παλμία της μέ όδονει.

'Ενα τραγούδι θλιβερό, μιά λέξη, κάποιος άάκον ή στού σάρανο ήνα σύμφωνο τού έσάτερον την άκρη τήν περασμένη θλίψη μου μέσ στην καρδιά μου φέρνει.

Μετάφρασις Γ. Κοτζιούλα

*

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τό «Μπουκέτο» άπ' άρχής της έκδόσεώς του κατέστη τό μοναδικόν έντρυφημα τού 'Ελληνικού λαού, κυκλοφερόν όπέρ τάς τριακότα χιλιάδας φύλλα καθ' όλην την Ελλάδα. 'Η Διεύθυνσις τού Περιεδικού έπιθυμούσα νά έπιτύχη την εύρυτατην διάδοσιν και έν τώ 'Εξωτερικώ, χάριν των άπανταχού έμογενών, άπεφάσισε νά όρίση την τιμήν της συνδρομής άντι μιάς λίρας 'Αγγλίας εις όραχ. 180 έτησίως, τιμήν ίσοδυναμεύσαν — άν λαβωμεν όπ' όντα τά ταχυδρομικά — προς την συνδρομήν τού 'Εσωτερικέυ.

Κατόπιν τούτου οι έν τώ 'Εξωτερικώ 'Ελληνες άς σπεύσουν νά μάς άποστείλουν τάς συνδρομάς των εις όραχμής έπωφελευόμενοι της έκπτώσεως της όραχμής διά νά τούς έγγραφωμεν και ούτω θά έχουν μέ ήμισίαν περίπου άγγλικήν λίραν, επί έν έτος τό «Μπουκέτο» νά τούς τέρπη και νά τούς διασκεδάζη.

Άς έπωφεληθών αύτής της μοναδικής ευκαιρίας και οι 'Ελληνες τού 'Εσωτερικέυ γιά νά έγγραφώσιν συνδρομής στέ «Μπουκέτο» τούς ξενιτευμένους συγγενείς των, προσφέροντες έτσι αυτούς την πιο ευχάριστη, την πιο τέρπνή, την πιο ωφέλιμη πνευματική άπολαυσή πού μπορεί νά έχη ένας 'Ελλην έδρισκόμενος μακράν της πατρίδος του.

—————
την κ. Περόγη, τόν πρεσβευτήν της Τσεχοσλοβακίας κ. Βέλνερ, τήν κ. Παλίκου, τόν κ. και τήν κ. Βλ. Μπέμπη, τόν κ. και τήν κ. Λαγγκλουά, τόν κ. και τήν κ. Λεπετί, κ. ά.

— Μία των κυριωτέρων δεξιώσεων της παρελθούσης εβδομάδος ήτο παρά τώ κ. και τή κ. Κ. Μεταξά.

— Μπριτζίσται και μπριτζίσταιροι κυριοχούσαν όπως πάντοτε. 'Ενα μεγάλο γκρουπ κυριών διασκεδάζουν χωρίς στό Κουμ-κάν.

— Μεταξύ των κεκλημένων κ. και κ. Παπάγου, κ. και κ. Καλλίνωκη, κ. Ε. Περόγλου, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. 'Ακ. Μάνου, κ. Θεοχάρη, κ. Οικονόμου, κ. 'Ακ. Καλλίγη, κ. Ελ. Μεταξά, κ. Α. Τσουκαλά, κ. Περόγλου έξ Αιγύπτου, κ. Πετσάλη, κ. Πετρίτσι, κ. Κ. Παγκάλου.

— Έκτακτος κομψή έμφανίσαις κ. Κ. Λαδοπούλου, δις 'Αντ. Κριεζή, κ. Ζάν Μπέμπη.

— Προαναγγέλλονται διά προσεχή έβδομάδα χορευτική μαστίχη την προσεχή Πέμπτην παρά τώ κ. και τή κ. 'Αλ. Δημητριάδη, δεξίωσις μπριτζ παρά τώ κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη, δεξίωσις μπριτζ παρά τώ κ. και τή κ. Ζωρίφη.

'Η Μονταίν

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΙΑ

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΥΑ ΝΤΕ ΠΟΥΥΤΙ 'Η σύζυγος
ΚΡΑΟΥΣ 'Ο σύζυγος
ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ 'Ο συγγραφέας

ΤΟ ΕΡΓΟ που παιζόταν εκείνο το βράδυ στο θέατρο είχε ως βάση τη ζήλεια. Είχε σκηνές αληθινής αγριότητας. Ένα άντρας που τον βραδύνει η άμφιβολία για την πίστη της συζύγου του, δομώσε έναντιόν της και πιάνοντας την από το λαιμό, φώναζε :

— Όμολόγησε ! Πές μου τ'όνομά του.
— Βοήθεια ! φώναζε η σύζυγος.
— Μά ο σύζυγος εξακολουθούσε :
— Πές μου τ'όνομά του ή σέ πνίγω !
Και έσφιξε τόσο το λαιμό της γυναίκας του, ώστε εκείνη ξεψύχησε.

Αυτό το τραγικό τέλος του έργου το παρακολούθησε μ'έξαιρετικό ενδιαφέρον από ένα θεατή, ένα ζευγος νεαρών συζύγων, συνοδευόμενο από το συγγραφέα. Το άντρούνο ήταν άγανακτισμένο κ' έδεδηλωσε μπρος στο συγγραφέα τις έντυπώσεις του.

— Μιά τόσο υπερβολική ζήλεια, έλεγε η σύζυγος, μονάχα στο θέατρο τη βλέπει κανείς.

— Τέλειο το έργο σου, έλεγε ο σύζυγος στο συγγραφέα, εκτός από το τέλος για το οποίο έχω τις επιφυλάξεις μου. Στην εποχή μας ένας άντρας δεν σ'αγαλλίζει ποτέ τη γυναίκα του από ζήλεια.

Στο σημείο αυτό το άντρούνο παρέσυρε το συγγραφέα για να πάρουν εν' άναγκαστικό σ'ένα γειτονικό κέντρο και εκεί η συζήτηση ξανάρχισε.

— Τα έρωτικά δράματα, ισχυριζόταν ο συγγραφέας, πειραγμένος κάπως, δεν είναι συνήθεια μιάς εποχής. Η βσιλεία τους δεν θα οβύσει παρά όταν εκλείψει ο κόσμος. Έτσι, έσεις, που φαίνεστε για έρωτευμένοι και αίγουροι για τους εαυτούς σας, αν σας συμβή ένα μικρό γεγονός θα δήτε τι θηρία που θα γίνετε.

— Ο σύζυγος άρχισε να γελά και άπάντησε :
— Κοιτάχτε με, αγαπητέ μου... Άς δούμε, φαίνομαι διόλου άνθρωπος ικανός να πνίξω τη γυναίκα μου ;... Φαίνομαι διόλου ζηλιάρης ;

— Αυτό το σημείο ήρθε η σειρά του συγγραφέως να γελάσει. Έκνιταζε τη νέα κυρία που ήταν μπροστά του, μιά όμορφη γυναίκα με μάτια οδάλισης και μ' ένα λαιμό που προκαλούσε ανατριχίλες, και άπάντησε κυττάζοντας το σύζυγο στα μάτια.

— Αν ήμουν ο εύτυχης σύζυγος μιάς γυναίκας σαν τη δική σας... δεν σάς το κρύβω θα ήμουν πολύ ζηλιάρης...

Η νέα γυναίκα άκουσε το κομπλιμέντο και πήρε το γράμμα και το κύτταξε άνησυχη.

Οι δύο σύζυγοι είχαν κρηφύει τον πόλεμο μεταξύ τους.

— Είπατε ζηλιάρης ; ρώτησε ο συγγραφέας.

χαμογέλασε ικανοποιημένη. Μά εκείνη στιγμή μιά πολύ όμορφη κόρη έπαιξε μπροστά τους, προκαλώντας τα βλέμματα των δύο συζύγων. Άρπυ τον άντρα από το λαιμό και τον έπνιξε.

— Είπατε ζηλιάρης ; είπε ο συγγραφέας.

— Η νέα γυναίκα ύψωσε αδιάφορα το κεφάλι της και έλεγε :
— Όχι, δεν είπα τίποτα.

— Ο συγγραφέας τότε στράφηκε προς το σύζυγο και τον έρώτησε :

— Άστείνευσε πώς εινε δυνατό ένας άντρας να παραμένει πάντοτε πιστός στη γυναίκα του.

— Όρθε η σειρά του συζύγου να απαντήσει. Μά η γυναίκα του τότε είπε :

— Θα τα συγχωρούσα όλα σ' έναν άντρα εκτός από τη ζήλεια.

— Εκείνη τη στιγμή έλεγε την αλήθεια. Μόλις έφτασαν στο ντάν-λαδ ήλθε η ώρα του δείπνου.

— Ο σύζυγος της τότε την έρώτησε :

— Κόρη της Εύας, μου είσαι πιστή ;

— Η πίστις μου εινε όση κ' η δική σου τοι άπάντησε εκείνη.

— Αυτό το σημείο η σύζυγος έπέπεσε και οι δύο σύζυγοι άπεσώθησαν. Κοιμήθηκαν με τη βεβαιότητα που είχαν κ' οι δύο γάμοι τους περίφημα. Μά το πρωί, στο πρωινό γεύμα η σύζυγος παρουσιάστηκε έξαλλη άνησυχος. Μόλις την είδε ο σύζυγος την έρώτησε :

— Τι έχεις ;

— Φαντάσου, του άπάντησε εκείνη, όλη τη νύχτα με βασάνιζε ένα όνειρο. Βλέπα το ήλιθιο αυτό έργο που είδα στο θέατρο.

Και γέροντας προς το σύζυγο την έρώτησε τρυφερά :

— Πές μου, μου έκρυψες ποτέ πίστη ;

— Όχι, της άπάντησε εκείνος.

Τελειώναν το πούρεμά τους ησυχά, όταν έξαφνα παρουσιάστηκε η καμαριέρα κρατώντας μιά τεράστια άνθοδέσμη την οποία έδωσε στην κυρία τη. Εκείνη την έπιασε με την έσχωριστή κοκκεταρία που έχουν η γυναίκα όταν τους στέλνουν άνθη. Ο σύζυγος της έπαιξε από τα χέρια του όλη την άνθοδέσμη και την άνοιξε. Μόλις είδε το χέρι της στο μέτωπό της, μιά γύρω της. Άμέσως της έγραψε έξω και δεν γύρισε πια στο βράδυ. Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβασε το γράμμα και φώναξε :

— Όρα ! ο πατέρας του παιδιού εινε ο ίδιος ο σύζυγος της.

— Ο σύζυγος της έμεινε άνησυχος.

— Διαβάστε και θα μάθετε ποιάς εινε ο πατέρας του παιδιού.

— Ο συγγραφέας διάβ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ GEORGES CASELLA

Τὸ δειπνὸν κόντευε νὰ τελειώσῃ στὴν ἀπέραντη τραπεζαρία τοῦ ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας. Μιά βαρειά ἀγωνία ἐβράαινε τὸ στήθος ὅλων καὶ ἡ δουλὲς, πού συνήθως ἦταν ἐλαφρὲς καὶ εὐθυμὲς εἶχαν γίνεῖ ἀπόψε σοβαρὲς καὶ ἀνήσυχες.

Μιά ξανθὴ κοπέλλα μὲ ὠραία ζωγρὰ μάτια ἐπαναλάμβανε συχνά μὲ ἀπελπισμένη φωνή:

— Τί φοβέται! Τί φοβέται!...

Ἐπὶ συμπαθητικὸς νέος πού καθόταν πλάι τῆς προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ ἀλλὰ ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε ξερά:

— Ἀφῆσέ με, Τζῶν.

Ὁ Τζῶν ἦταν ἴσαμε τριάντα χρόνων. Ἐφιθυρῶτο ὅτι ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν ξανθὴ κοπέλλα καὶ ὅτι εἶχε κληρονομήσει κολοσσιαία περιουσία ἀπὸ τὸ θάτο του. Πρὶν γοητευθῇ ἀπὸ τὴν χάρι τῆς Ἐντιθ Πάλλερ, ὁ Τζῶν Λουουὲν ἐξοῦσε σὰν πλούσιος σπόρτμαν, χωρὶς ἐγνοίεσ καὶ στενοχώριες κ' ἐθεωρεῖτο ἀπ' ὅλους ἐγωιστής. Ἐν τούτοις ἐλάτρευε τὸν ἀδερφὸν τοῦ τὸν Ἐντουαρντ, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε σ' ὅλα του τὰ ταξίδια καὶ στὶς ἐκδρομὲς του στὶς Ἀλπεῖς. Φαινόταν εὐτυχὴς ἀλλὰ πού καὶ πού μὴ βαθεῖα μελαγχολία ἀπλώνονταν στὴν ὄψη του. Τώρα ἀκούγε τίς ἀντιφατικὰς πληροφορίες πού κυκλοφοροῦσαν μέσα στὸ σαλόνι γιὰ κατὰ περιγηγῆτάς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ξεκινήσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν χωρὶς ὁδηγὸ γιὰ ν' ἀνεβῶν στὸ Γκράν Σαρμόζ καὶ πού ἐκινούνταν νὰ χαθῶν. Ἡ δουλὲς, ὁ ἀνεμὸς, τὸ χιόνι εἶχαν συνωμοτήσει ἐναντίον τους.

— Κανείς ἀπὸ σὰς δὲν εἶνε ἀντρας; εἶπε ἔξαφνα ἡ Ἐντιθ. Θὰ μείνετε ἐστὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα τὴ στιγμή πού ἄλλοι πεθαίνουν;

Μιά βαθεῖα ἐκπληξὶς ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Τζῶν καθὼς τὴν ἀκούσε. Χωρὶς νὰ μιλήσῃ, σηκώθηκε καὶ διετυνόνθηκε στὴν ἔξοδο. Ὁ ἀδελφὸς του τὸν ἀκολουθῆσε. Ἡ Ἐντιθ ἔτρεξε καὶ τοὺς ἐφθασε.

— Τί θὰ κάνῃς, Τζῶν; ρώτησε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

— Θὰ προσπαθῶ, ἀπάντησε ἐκείνος ἀλλὰ, νὰ σώσωμε αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς.

— Ἀ! γιὰ μένα τὸ κάνετε αὐτό!

Ὁ Τζῶν ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο τόνο.

— Ναι, γιὰ σένα.

— Ἐξαιρεστῶ. Ὁρεβουάρ, Τζῶν. Ὁρεβουάρ, Ἐντουαρντ. Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

Τοὺς εἶδε ν' ἀπομακρύνονται κάτω ἀπὸ τὴν ραγδαία βροχὴ καὶ γύρισε μέσα περηφάνη γιὰ τὸν ἡρωϊσμό τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς.

Ὁ Τζῶν καὶ ὁ Ἐντουαρντ ἐτράβηξαν γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Σαρμόζ. Ἡ ὁρὰ ἦταν περασμένη καὶ ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος.

Ὅταν ἐφθασαν στὸ Σταθμὸ εὐρήκαν τοὺς ὁδηγοὺς πού ἐπρόκειτο νὰ πᾶνε νὰ βοηθήσουν τοὺς περιγηγῆτάς. Εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ καὶ περιμέναν πρῶτα νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ ξεκινήσουν. Ὁ Τζῶν καὶ ὁ Ἐντουαρντ ἐξαντλήσανε ὅλη τους τὴν εὐγνωστία χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ πείσουν οὐτε ἓνα ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Τότε ἄλλαξαν τὰ κοστούμια τους, πῆραν δύο φανάρια, σκοινιά, τρόφιμα κ' ἐξεκίνησαν μοναχοί. Ὁ Τζῶν ἤξερε καλὰ τὸ βουνὸ γιὰ τὸ εἶχε ἀνεβῇ πολλές φορές... Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτει ραγδαία. Ὅταν ἐφθασαν στὴ Μπλετιέρ, εἶχαν γίνεῖ μούσκεμα.

Ὁ Τζῶν ἐπρότεινε στὸν ἀδελφὸ του νὰ σταματήσουν σὲ μιὰ καλύβα πού ἦταν ἐκεῖ καὶ νὰ περιμένουν τὴν αὐγὴ, μὰ αὐτὸς δὲν δέχτηκε.

Συνέχισαν τότε τὸ δρόμο τους σιωπηλοί...

Δυὸ ὥρες μ' ὅλη τὴν βροχὴ, ἀνέβαιναν, ἀνέβαιναν στὴν τύχη χωρὶς νὰ ἐξοῦν πού τὰ... Ὁ Ἐντουαρντ ἐν-

Ὁ Τζῶν ἔδεσε μὲ τὸ σκοινί, ἀπὸ τὴ μέση τὸν Ἐντουαρντ.

ἀνθρώπινο ἐφθασε ἀπὸ μακριά:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζῃ. Ὁ Ἐντουαρντ ἐξαντλημένος πιά, μὴς μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Καὶ τώρα εἶχαν νὰ κινῶν τὸ τραχύτερο ἀνέβασμα, στὴν κορυφὴ τοῦ Ναντιγιόν. Ὁ Τζῶν ἔδεσε μὲ τὸ σκοινί ἀπὸ τὴ μέση τὸν Ἐντουαρντ καὶ ἀρχισε ν' ἀνέβαινε. Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἐντουαρντ κάνοντας μιὰ ὑπερτατὴ προσπάθεια ἐσερνε τὰ πόδια του, μὰ ὅταν ἔκανε καμμιὰ ἐκατοστὴ βήματα σωριάστηκε χάμω. Ὁ Τζῶν ἀφοῦ ἔκανε ἀγωνίστηκε νὰ τὸν τρελὴν κατέβηκε κοντὰ του.

— Κουράγιο, Ἐντουαρντ, τοῦ εἶπε:

— ὦ! Τζῶν! Δὲν μπορῶ πιά, δὲ μπορῶ. Ἀφῆσέ με νὰ πεθάνω.

— Ἐλα, ἔλα, μὴν κάνῃς τίπο.

Πιὲς λίγο κονιάκ καὶ συνέλθῃς.

Ἐπλησίασε στὰ χεῖλιν του τὸ παγοθῆρι ἀλλὰ ὁ Ἐντουαρντ τὸ ἀπαρτί. Στὸ λιγιστὸ πῶς τῆς χαρῆς γῆς, τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει νεκρικὴν ὠχρότητα. Τὰ χεῖλιν τοῦ ἐκινούντο σπασμωδικὰ, σὰ νὰ θέλουν κατὰ νὰ ἐμπιστευθῶν. Ἦσαν ἑνὶ παραλήρημα: Ὁ Τζῶν κατεβῶν μὲ ἀπελπισία τὸν ἀγαπημένον τὸν ἀδερφὸν πού χαροπαλεῖ καὶ τοῦ ἔλεγε τρυφερά, διακεκομμένα λόγια σὰν μάννα πού θέλει νὰ ἴσχυται τὸ τρομαγμένον τῆς μικρῆς.

— Δὲν εἶνε τίποτε... Δὲν εἶνε τίποτε... Θὰ περάσῃ... Μιὰ κοίτη... Μιὰ ἐξάντληση... Πῶς φοβέσαι ἐγώ...

Καὶ τοῦ ἐχάιδεσε τὰ μαλλιά.

— Ἐλα χρυσὸ μου, μίλησε μου μὴ μὲ τρομάξῃς...

Ὁ Ἐντουαρντ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια ἀνασηκώθηκε λίγο, ἔκανε νόημα στὸν ἀδερφὸν πού τὸν σκύβει περισσότερο σὲ αὐτὸν καὶ εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε:

— Νὰ τῆς πῇ... νὰ τῆς πῇ... πῶς πέθαναν γι' αὐτὴν...

— Γιὰ ποιάν; ρώτησε ὁ Τζῶν μὲ δάκρυα σὰ μάτια.

— Γιὰ... γιὰ... γιὰ τὴν Ἐντιθ...

Πόσο τὴν ἀγαποῦσα!...

Ξανά εἶπε ἀλλή μιὰ φορὰ τὸ ὄνομα τῆς καὶ ἔπεσε ξερός.

Τοῦ Τζῶν πῆγε νὰ τοῦ φέρῃ τὸ μυαλό. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀκού-

Τραβοῦσαν στὴν τύχη χωρὶς νὰ ξέρουν πού πηγαίνουν.

νοῦθε νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν ἡ δυνάμεις του. Τὸ σκακίδιο τοῦ ὁρῶναι τοὺς ὤμους, τὰ μάτια του ἔκαιαν, τὰ χέρια του παρὰ τὸ χονδρότατα γάντια εἶχαν ξυλιάσει. Ἐβάδιζε μὲ δυσκολία.

— Κουράγιο, τοῦ φώναξε ὁ Τζῶν. Λίγο ἀκόμα καὶ φθάναμε στὸ Σαρμόζ.

Ἐξαφνα ἓνα μακρινὸ σφύριγμα ἀκούστηκε. Σταμάτησαν καὶ τέντωσαν τὰ αὐτιά τους μ' ἀγωνία.

— Ἀκουσε; εἶπε ὁ Τζῶν. Εἶνε κάπου ἐδῶ κοντὰ μας.

Ἡ ἐλπίδα ἐδιπλασίαζε τίς δυνάμεις του καὶ ἀρχισε νὰ τρελὴν σχεδόν.

— Πιὲς σιγά! φώναξε ὁ Ἐντουαρντ. Ἀφῆσέ με ν' ἀναπνεύσω.

Εἶμαι ἀρρωστος.

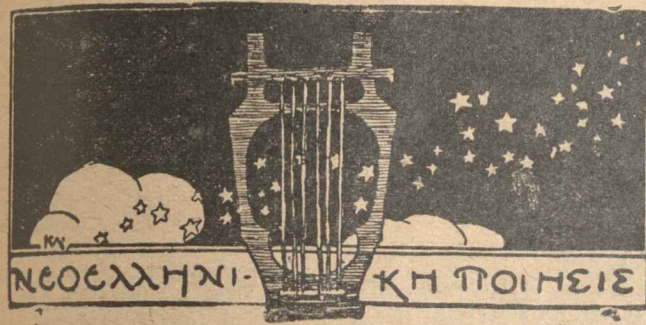
Κ' ἔπεσε βαρὺς στὸ χιόνι, ἀνέμωρος νὰ κάνῃ ἓνα κίνημα. Ὁ Τζῶν γύρισε, πῆγε κοντὰ του, ἔδεσε τὸ σκακίδιο του κ' ἐβγαλε τὸ κονιάκ.

— Ἐλα, πιὲς λίγο.

Τοῦ κτυποῦσε τὴν πλάτη, τοῦ ἔτριβε τὰ χέρια, τὰ πόδια. Ὁ Ἐντουαρντ ἐννοίωσε τότε τὸν ἔκπαι του καλύτερα καὶ εἶπε πᾶς παρατῶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορεία. Ἡ κείνη τὴ στιγμή ἓνα ἐν σφύριγμα ἔσχιζε τὸν ἀέρα.

— Εἴπατε πολλὴ ἀριστερία, εἶπε ὁ Τζῶν. Ἐάνε στὴν κορυφὴ τοῦ Ναντιγιόν...

Ἐκίνησαν πάλι. Προχώρησαν ἀκόμη μιὰ ὥρα. Ἐξαφνα ἓνα οὐδριασμα πού δὲν εἶχε τίποτα τὸ

ΑΛΚΥΟΝΕΣ

ὦ! Ἀλκυόνες, πού γιὰ σὰς ἡ ἀπάνεμιά μακραίνει τὸ κῆμα καὶ τὴν καταχνιά γιὰ λίγο ἀπ' τοὺς γιαλοὺς, Πάνω ἀπ' τὴ χειμωνιάτικη τὴ γύμνια σ' ὅλα φαίνει τὴ χάρι τῆς μιᾶν Ἀνοιξὴ γλυκεῖα, χωρὶς ἀνδρός,

Ὀλμυρὲς καὶ ὀλονυχτὲς ἡ τρικυμιά γυρνοῦσε Κουρβόνοτας τὰ πέλαγα καὶ ἔδωθε στίς στεριές, Κτυπώντας, ὅπου ἡ Μοῖρα μας τυφλὰ τὴν ὁδηγοῦσε Ἐπὶνε ἀγάπες γύρω μας καὶ ἐγκρέμισε φωλιές.

Ἀγαρὰ μάτια, ἄς κλάμουνε τὰ σκόρπια τὰ συντρίμια. Μὰ ἐγώ, πού ξέρω ταπεινὸς πῶς εἶνε ὁ στεναγμός, πῶς εἶνε μάταιη κραυγὴ μονάχα καὶ ἡ βλαστήμια, Ἐὐδὲς πουλιά, πού πάντοτε πετάτε πρὸς τὸ φῶς,

Παρακαλῶ σας, σὰν ξεχνᾶ μὲ τόσα νὰ συντοίμω. Καὶ τῆς ψυχῆς μου τὰ φτερά, ἡ ἀγρία ἡ τρικυμιά, Ἐσεῖς μαζί σας πάρετε τὴν μακρὰ ἀπ' τὴ μαύρη θλίψη Κι' ἀπ' τὰ ναυάγια, στὴ γλυκὴ ν' ἀράξη ἑσπερία.

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

Πλατὴ χαρὰ τὴ χάριτ καὶ τῆς δροσιᾶς τὴ στάλα στὰ ῥόδα μὴν ἀυγῇ.

Ἦταν ἡ ὥρα, ποῦναι τῆς Ἀνοιξὸς τὸ γάλα ἡ διμυαμένη γῆ.

Ἀβροα, φωτιά, σὰ μ' ἔκαιεν ἑρωτικὸ ἓνα πάθος, —κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ—

καὶ μὲς τῶν ῥόδων ἐσκυψα, σὰ μέλισσα, τὸ βάθος λίγῃ δροσιὰ νὰ πιῶ.

Καὶ τώρα, πού θὰ πάρω, καρδιά μου ἀναπνοὴ ἀπ' τὸν πικρὸν ἀγῶνα;

Ἡ Ἀνοιξὴ βασιλεψε —Κι' ἀπάνω σου ἡ πνοὴ βογγαῖ ἐνὸς χειμῶνα.

Ἄθ. Κυριακῆς

ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Κάθε φορὰ πού σὲ θωρῶ τὸ δρόμο μοναχὴ νὰ παίρνῃς, πού ἀκουμπᾶς στὸ ἓνα πλευρὸ καὶ ὕστερα σ' ἄλλο ξαναγέρνεις.

μὲ τὰ κατάσπρα σου μαλλιά νὰ σοῦ ἀνεμίζουν στὸν ἀέρα, καὶ ἄργα, σκυφτὰ, χωρὶς μιλιὰ νὰ διαπερνᾶς τὴ στράτα πέρα.

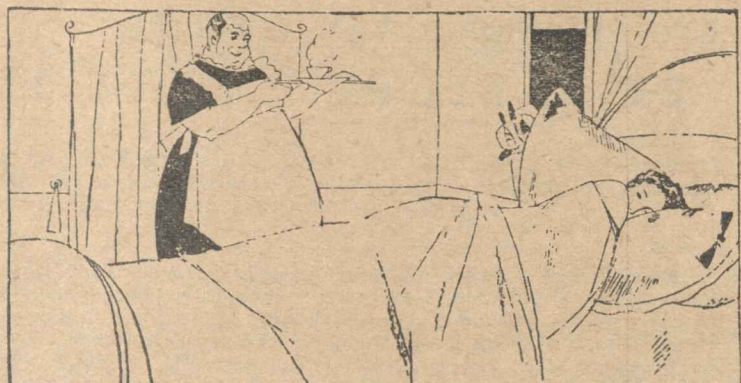
παλὸ καράβι σὲ θωρῶ πού τὸ ρημάξαν ἀγριεὲς μπόρες καὶ πού τὸ σέρνουνε σκεβρὸ τῆς θάλασσας οἱ Νεροκόρες.

Αἰμιλία Στ. Δάφνη

Λυγρὸς, τὸ πτώμα τοῦ ἀγαπημένου του Ἐντουαρντ, ἡ μακρινὴ ἀπελπισμένη φωνὴ πού ἤχουσαν σ' αὐτὰ του σὰ νᾶβγαιναν ἀπὸ στόματα δαιμόνων, τὸν ἔκαναν μανιώδη. Ἀρχισε νὰ τρέξῃ, νὰ τρέξῃ ἀσκολοπὰ καὶ φρενιασμένα στὸ γλυστερὸ κατήφορο...

Τὸ μεσημέρι ἓνας λαμπρὸς ἥλιος ἀγκάλιαζε τὸ χιονισμένον βουνό. Οἱ ὁδηγοὶ ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὴν Ἐντιθ καὶ μιὰ συντροφιά ἀνησυχῶν ἀγγλῶν διετυνόνθηκαν σ' ἓνα ἀκίνητο σημάδι πού διέκοπε τὴν ἀχανὴ λευκότητα τῆς πλαγιάς. Ἐπλησίασαν, ἐπλησίασαν ἀκόμη καὶ ὅταν πιά ἐφθασαν σὲ ἀπόσταση ἐνὸς μέτρου μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ ἀκούστηκε.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Ἐντιθ, πού εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς νεκρόν. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰ ὥρα εὐρήκαν καὶ τὸ πτώμα τοῦ Ἐντουαρντ. Κ' ἡ Ἐντιθ δερνόνταν τώρα ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀδελφία πού ἦσαν τὸ θάνατο ἐξ αἰτίας τῆς. Ἐκλαψε, ἔκλαψε ὡς πού στεγνῶσαν πιά τὰ μάτια τῆς. Μὰ τὸν μυστικὸ ἔρωτα τοῦ Ἐντουαρντ, δὲν τὸν ὑποψίαστηκε ποτέ...

ΠΟΣΑ ΕΚΕΡΑΙΖΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Τὰ κέρδη τῶν διαφόρων συγγραφέων δὲν ἦσαν πάντοτε σταθερά. Διέφεραν ἀναλόγως τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἔργων των, καὶ ἐκονομίζοντο πάντοτε μὲ τὸ φιλιαναγνωστικὸν ἢ ὀχι πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τους.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Μεσαίωνα π. χ. οἱ συγγραφεῖς, οἱ ραβδοὶ κ. τ. λ. ἀμοιβόντουσαν μόνον ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας καὶ μεγιστάνες τῆς χώρας τους. Ὁ Γάλλος Κόμης Ρουσελλὼν π. χ. συντηροῦσε στὸ μέγαρό του τέσσερες ραβδοὺς, σὲ καθένα τῶν ὁποίων μετροῦσε 3.700 φράγκα ἑτησίως!

Ἀργότερα ὁ Ραμπελαί (1483—1553), δὲν ἐκέρδιεν τίποτα σχεδὸν ἀπὸ τὸν «Γαργαντούα» του καίτοι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου αὐτοῦ δὲν ἦταν καθόλου μικρὴ.

Ὁ ποιητὴς Μαρά, καίτοι σύγχρονος τοῦ Ραμπελαί, εἶχε διορίσθαι ἀπὸ πολλὴ νωρὶς εἰς μίαν καλὴν θέσιν καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ κερδίζει μὲ τὴν φήμην τῶν ἔργων του, τὴν εὐνοία τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος εἰς ἐνδεικνὴν θαυμασμοῦ γιὰ ἓνα τοῦ τελευταίου ποίημα, τοῦ ἐδῶκε ἓνα σῆτι καὶ τοῦ ἀπέστειλε συγχρόνως καὶ 14.000 φράγκα ἀνταμοιβὴ τῆς... ἰδιοφυΐας του!...

Ὁ Ρακίνας στὴν ἀρχὴ τοῦ συγγραφικοῦ του σταδίου δὲν ἐκέρδιζε ἀπολύτως τίποτα καὶ μόνον ὅταν ἀργότερα, τοῦ ἀπενεμήθησαν αἱ δύο συντάξεις τῆς αὐλῆς καθὼς καὶ μερικὰ ἄλλα ποσὰ ἀπὸ τὰ ἰδιαιτέρα ταμεῖα μερικῶν εὐγενῶν, κατάρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνα ἔτησιον εἰσόδημα 50.000 φρ.

Ὁ Μολιέρους, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἦταν συγχρόνως συγγραφεὺς θεατρῶν καὶ ἡθοποιός, πέθανε ἐκατομμυριούχος. Ὑπολογίζεται ὅτι ἀπὸ κάθε κομωδία πού ἐπαίξετο ποῦ ἔμεναν καθαρὰ κέρδη περὶ τὰ 50.000 φράγκα!

Ὁ Βολταίρος (1694—1778) ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας. Τὸ ἔτησιον εἰσόδημά του ἐφθανε τίς 350.000 φράγκα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δαπανοῦσε μόνον τὰ 150—200... Οὐδέποτε σκέφθηκε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰ ἔργα του καὶ τὸ μόνον πού ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἐκδότες του, ἦταν νὰ τοῦ δίδουν μερικὰ ἀντίτυπα γιὰ νὰ τὰ μοιράζῃ στοὺς φίλους του.

Ὁ Ρουσσώ ποτε δὲν κατορθώσε νὰ ἔχῃ ἔτησιον εἰσόδημα ἀνώτερο ἀπὸ 2.700 φράγκα ἀπὸ τὴν κυκλοφορία τῶν ἔργων του. Ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ τῆς «Νέας Ἐλυσίας» ἐκέρδιζε μόνον 3.860 φράγκα ἀπὸ δὲ τὸ «Κοινωνικὸ Συμβόλαιον» μόνον 2.200 φρ. Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ χρόνια τῆς ζωῆς του, ἔχον ἀνάγκην χρημάτων, ἀναγκάστηκε νὰ παραχωρήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἔργων του σὲ κάποιον ἑλβετὸ, ἀντὶ τοῦ ἰσοβίου εἰσοδήματος τῶν 2.000 φρ. ἑτησίως.

Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς μεταγενέστερους συγγραφεῖς φαίνεται ὅτι ἐκέρδιζαν πολλὴ περισσότερα ἀπὸ τοὺς παλαιότερους συναδέλφους των.

Ὁ Εὐγένιος Σκὴς π. χ. (1804—1857) ἀπὸ τὸν περιφημοῦ «Πορτοπλανώμενον Τοῦβατο» του ἐκέρδιζε 100.000 φράγκα, ἀπὸ δὲ τὰ «Ἀπόκριφα τῶν Παρισίων» 80.000 φράγκα!

Ὁ Δουμάς πατὴρ μόνον ἀπὸ τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακες» καὶ ἀπὸ τὸ «Μόντε Χριστό» ἐκέρδιζε περὶ τίς 250.000 φράγκα!

Ὁ Βικτωρ Οὐγκὸ ἀπὸ τοὺς περιφημοὺς «Ἀθλοῦς» του ἐκέρδιζε τὸ ποσὸ 360.000 φράγκων, ὅταν δὲ ἀπέθανε ἤφησε περιουσίαν 7.000.000 τῶν ὁποῖα εἶχε δημιουργήσει ἀπὸ τὰ κέρδη τῶν ἔργων του.

Ὁ Θιέρπος ἐπίσης ἐκέρδιζε ἀρετὰ. Μόνον ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἐκέρδιζε 200.000 φράγκα!

Ἡ Γεωργία Σάνδη ἐπίσης εἶχε ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς πραγματοποιήσει τὸ σταθερὸ ἔτησιον εἰσόδημα τῶν 50-60 χιλ. φράγκων.

Ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους πού θεωρεῖται ὅτι ἐκέρδιζαν περισσότερα εἶνε:

Ὁ Λόρδος Βύρτον ὁ ὁποῖος σὲ διάστημα ἐλαχίστου χρόνου εἶχε κερδίσει τὸ ποσὸ τῶν 500.000 φρ.

Ὁ Βάλτερ Σκωττ πού εἶχε κέρδη ἀπὸ τῶν 200.000 φρ. καὶ τέλος

Ὁ Κάρολος Δίκινς ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ πραγματοποιήσει ἀπὸ τὰ ἔργα του ἓνα σταθερὸ ἔτησιον εἰσόδημα 100.000 φράγκων.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ἐλόκληροι βιβλιοθηकाί. Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἡ τεύχη φιλολόγ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, χειρογράφα βυζαντινὰ καὶ παλαιὰ κομφοτεχνήματα. Εἰδοποιεῖται ἡ γράφεται στὰ γραφεῖα μας, Λένια 7.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΩΝ

Μετά τὸν πόλεμον τοῦ 97. Ἡ δολοφονικὴ ἀπέπαιρα κατὰ τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς πριγκίπισσας Μαρίας. Ἡ ψυχραμία τοῦ βασιλέως. Ὁ βασιλικὸς ἀρχικυνηγὸς τραυματίζεται. Ἡ σύλληψις τῶν δολοφόνων. Ὁ Καρδίτης καὶ ὁ Κυριακός. Μετὰ τὴν δολοφονίαν. Ἡ δίκη. Καταθέσεις μαρτύρων. Ἡ ἀπολογία τοῦ Καρδίτη. Ἡ ἀπέφαισις κ.λ.π.

Δὲν εἶχε σχεδὸν ἀκούη τελειώσει ὁ ἀτυχὴς πλείσιος τοῦ 97, ὅταν ἔλαβε χώρα μιὰ δολοφονικὴ ἀπέπαιρα κατὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α' καὶ τῆς βασιλοκάιδος Μαρίας. Κόρις δρῶντες τῆς ἀποπέρας ἦταν ὁ 38ετής ὑπάλληλος τῆς Δημιουργίας Γεωργίου Καρδίτης, ἔχων ὡς συνεγὸν τὸν κτίστην Ἰωάννην Κυριακόν. Ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ προκαλέσῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ λαοῦ διότι τοὺς κινδυνεύσαντες βασιλέως καὶ ν' ἀνιστοῦντο κατὰ τὸ γόητρο τοῦ θρόνου πού εἶχε κλονιστῇ ἀπὸ τὴν ἡττά.

Στὰς 12 Φεβρουαρίου 1898 ὁ βασιλεὺς Γεωργίος καὶ ἡ κόρη του πριγκίπισσα Μαρία, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς αὐλῆς Περικλῆ Νέον, εἶχαν κατέβῃ ἐπ' ἀράξης στὸ Φάληρον. Ὅταν ἔφταναν στὴ θέσιν Ἀνάτολις, καμνὴν διακοσμοῦ μέτρα ἀπὸ τὴν πτερυγὴ γέφυρα, εἶδαν ἔξωθεν νὰ τρέχουν μέσα ἀπὸ τοὺς ἀγρούς πρὸς τὸ δρόμο, δύο ἀγνωστοί, Κρατοῦσαν κ' οἱ δύο ἐπὶ αὐτὴν μάλιν. Μόλις ἔφταναν στὸ δόκιον στάθμην. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κόρη του δὲν ἀνιχνύσαν βλέποντες τοὺς γιὰτὶ ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἦσαν κυνηγοί, ἐπειδὴ καὶ ἄλλες φορές εἶχαν συναντήσει στὸ μέρος ἐκεῖνον κυνηγούς. Μὰ ἔξωθεν νὰ πυροβολισμοὶ ἀντήχουν καὶ τὰ ἄλογα τοῦ βασιλικοῦ ἀμαξιοῦ ὄχι μόνον νὰ τρέχουν ἀγωνισμένα πρὸς τὸ μέρος τῶν δολοφόνων. Μὰ ἀπὸ τὴν δύο σφαίρας ἐτραυματίσθη μάλιστα τὸν γόνατον τὸν ἀρχικυνηγὸ Νέον. Ἐπίσης τραυματίστηκαν τὰ ἄλογα. Τότε μὲν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κόρη του ἀντελήφθησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δολοφονικῆς ἀποπέρας. Ἀμέσως τρίτος καὶ τέταρτος πυροβολισμὸς ἐπακολούθησε. Ἡ πριγκίπισσα Μαρία τραυματῆται ἐνδεκάκις ἐν τῇ ἀντιμέτωγῇ νὰ προσφυλῇ, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς σηκώθηκε ὁρθὸς καὶ διέταξε τὸν ἀμαξὶ νὰ συγκαταστήσῃ τὸ δρόμον τῶν ἀλόγων.

— Τὶ τρέχετε ἐστὶ; ἐφώνησε στὸν ἀμαξὶ. Φοβηθήκατε;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ ἀμαξὶ περνοῦσε ἀκριβῶς μπροστὰ ἀπὸ τοὺς δολοφόνους. Ὁ βασιλεὺς ἤκουσε τὸ μαστουτὶν του καὶ προστάθηκεν νὰ τοὺς χτυπήσῃ.

Ὅταν καὶ προσέφαισε ὁ ἄναξ ἀπὸ τοὺς δολοφόνους ὄχι νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὸν ἀμαξὶ, νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ βολῇ, ἐξομολογώντας ἐστὶ γιὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποπέρας.

Εἶπε ἀλήθεια ὅτι κατὰ τὴν ἀπόπειρα ὁ βασιλεὺς δὲν ἔλαβε διόλου τὴν ψυχραμίαν του, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς συνοδοὺς του, πᾶντα πού διεπιστώθη καὶ στὴ δίκη.

Μόλις τὸ ἀμαξὶ ἔφτασε κοντὰ στοῦ Φίε, συνήντησαν τὸν ἐπιλοχίαν τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων Γ. Καραϊσκάκη, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ συναντήσῃ τὴν περὶ πολὺ ἡ ὁποία ἐγγύριζε στὰ περὶ καὶ νὰ σπύσουν πρὸς καταδίωξιν τῶν δολοφόνων.

Ἡ ἀνακάλυψις διὸς καὶ ἡ σύλληψις τῶν δολοφόνων ὁρεῖται στὸ δεκανεῖον τοῦ ἱππικοῦ Δελαμπύραν. Ὁ Δελαμπύρας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποπέρας ἦτο φρουρὸς στὴν Πυριτιδαποθήκη. Κατὰ τὴν δὲ τὸ ἀπόγευμα εἶδε δύο ἀνθρώπους πού πέρασαν μπροστὰ τοῦ βασιλικοῦ καὶ στάθηκαν παρακάτω σ' ἓνα σπιτάκι τοῦ ὁποῖου χτύπησαν τὸ παράθυρον. Μιὰ γυναῖκα τοὺς ἀνοίξε, τοὺς ἔβλεπε δύο γκρόδες καὶ ἀμέσως οἱ δύο ἀγνωστοὶ ἔφυγαν βιαστικὰ τραβώντας πρὸς τὸ Φάληρον, μέσ' ἀπὸ τὰ χωράφια. Τὸ γεγονός αὐτὸ ὁ Δελαμπύρας τὸ ἀνέφερε στοὺς ἀντιφύλους του μὲν ἐγγνώστη ἡ ἀπόπειρα, ἔγινε ἀμέσως ἡ σχετικὴ ἐξέτασις τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ οἴκου καὶ ἔτσι ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τῶν δολοφόνων ἡ τῶν βασιλοκτόνων ὅπως τοὺς ἐνόμισαν ἡ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς χαρακτηριστικώτερα...

Ἐντάκτως ἐνδιαφέροντα ὑπῆρξε ἡ δίκη τῶν δύο αὐτονογῶν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως ἀποπέρας, Καρδίτης καὶ Κυριακοῦ, ἡ ὁποία ἔγινε στὸ Βαρβάκειο. Χιλιάδες κόσμου πάσης τάξεως εἶχαν κατακλύσει τὴν αἰθούσα καὶ, μάλιστα, λόγῳ τοῦ συνωστισμοῦ, ἐσημειώθησαν ἀρκετὰ ἀτυχήματα. Οἱ δύο κατηγορούμενοι διατηροῦσαν τὴν ψυχραμίαν τοὺς, ἰδίως μάλιστα ὁ Κυριακός, ὁ ὁποῖος κοιτοῦσε μὲ ἀναιδέα τὸ κοινὸ καὶ προκαλοῦσε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀντιπάθειαν του, ἐνῶ ὁ Καρδίτης εἶχε μᾶλλον κατακτήσει τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀκούσαντος.

Στὴν ὁχλὴ ἀναγνώσκειται ἡ ἔγγραφος κατάθεσις τῆς βασιλοκάιδος Μαρίας, ἡ ὁποία ἀφηγείται πᾶς ἔλαβε χώραν ἡ ἀπόπειρα. Κατόπιν ἐξετάζεται ὁ Ἀρχικυνηγὸς Νέος, ὁ ὁποῖος ἐπληρώθη κατὰ τὴν ἀπόπειρα. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ Νέου διημιφθῇ ὁ ἐξῆς διάλογος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Παλαξεδανδρῆ, συνηγόρου τῶν κατηγορουμένων.

ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ. — Εἶχες μαζὶ σου τὸ ξίφος σου;

ΝΕΡΗΣ. — Τὸ εἶχα.

ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ. — Καὶ ποῖαν χολῆν ἔκαμες τοῦ ξίφους σου; Κατὰ τῆς ἐξέτασιν διὰ νὰ καταδιώξῃς τοὺς κακούργους ἡ ἐπρόταξες τὸ στήθος σου διὰ νὰ προσφύλῃς τὴν ζώνην τοῦ Βασιλέως σου;

Ὁ Καρδίτης.

ΝΕΡΗΣ. — Ὁχι. Κατόπιν ἐξετάζονται διάφοροι ἄλλοι καὶ ἔρχεται ἡ σειρά τῶν μαρτύρων τῆς ἀποπέρας. Ὅλοι οἱ τελευταῖοι καταθέτουν ὅτι ὁ Καρδίτης ἦτο ἀγαπηκώτατος καὶ τιμωρὸς, μανιώδης στὴν ἐργασίαν του ὡς ὑπάλληλος. Στὸ Δημαρχεῖο ὅπου ἐργάζετο ἔργα πρῶτος καὶ ἔφτανε τελευταίος. Κατὰ τὸ δίσταμα τοῦ πολέμου ἔκανε ἐράνους ὑπὲρ τῶν ἐθελοντῶν. Μετὰ τὸν πόλεμον εἶχε γίνῃ πολὺ μελαγχολικὸς καὶ ἀπηγόρευε στοὺς φίλους του νὰ τοῦ κάνουν λόγο γιὰ τὸν πόλεμον.

Κατόπιν ἐξετάζεται ὁ ἐνεργῆσας τὰς ἀναρχίας ἀναρχὴς Γεωργιάδης, ὁ ὁποῖος καταθέτει ὅτι ἐκ τῶν ἀναρχιστῶν προέβηκε ὅτι ὁ Καρδίτης ἤλπιζε ὅτι ἂν πετύχουν ἡ ἀπόπειρα τοῦ βασιλέως ἐκτανάσσοντο. Ἀθήνας, ὅποτε αὐτὸς θὰ ἐφύγε, μετὰ τὴν ναιμετρία τὴν ὁποῖαν εἶχε προημεθευθῇ καὶ ἡ ὁποία κατασχέθη, πρὸς πολιτικὸν ἀρχηγὸν Δελιγιάννην, Σκουλιδῆν, Θεοτόκην καὶ Σωφὸν. Ὁ ἀναρχὴς Γεωργιάδης καταθέτει ἀκόμη ὅτι ὁ Καρδίτης ὡς ἀνθρωπὸς φαινόταν ἐχθροπληγμένος πού εἶχε διασωθῇ ὁ βασιλεὺς καὶ καὶ λυτῶσαι πάλι γιὰτὶ τὸ σκεδὸν τὸν δὲν ἔχουν ἀποτέλεσμα.

Μετά ἔρχεται ἡ σειρά τῶν κατηγορουμένων γ' ἀπολογηθῆναι. Πρῶτος ἀπολογηθῇ ὁ Κυριακός ὁ ὁποῖος λέει ὅτι τὸ σκεδὸν τῆς ἀποπέρας τὸ εἶχε συλλάβῃ ὁ Καρδίτης καὶ ὅτι αὐτὸς μόνον πληροῖται τοῦ ἴδους σχετικῶς μετὰ τὸς ἐξόδους τοῦ βασιλέως καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα. Ἐπίσης λέει ἀκόμη ὅτι κατὰ τὴν ἀποπειρά αὐτὸς ἔβλεπε πρὸς τοὺς δολοφόνους καὶ αὐτοὶ τὴν ἔβλεπον.

Ἀμέσως κατόπιν καλεῖται ν' ἀπολογηθῇ ὁ Καρδίτης, ὁ ὁποῖος σηκώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ λέει:

— Δὲν ἔχω νὰ ἀπολογηθῶ. Τὸ μόνον πᾶς λέγει ὅτι ὁ τύπος, ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ ἰδικὴ λέει ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ συμβούλοι του εἶναι οἱ αἰτίαι ὅλων τῶν ἀτυχιῶν τοῦ πολέμου. Ἡ παροτρύνσις αὐτὴ ὑπὸ ἐπὶ βλάβῃ ὅπως ἐκδιέσω τὴν ἀποκαταστάσιν τῆς Πατρίδος. (Ζωγρὰ αἰσθητοὺς σὺ ἀκούσαντες).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. — Σὺ ἤσουν ἱκανὸς νὰ ἐκδικήσῃς τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος;

ΚΑΡΔΙΤΗΣ. — Δὲν ἤξεύρω. Ἡ ἰδέα μου εἶναι αὕτη.

ΠΡ. — Ἐντόπουες νὰ φονεύσῃς τὸν βασιλέα;

ΚΑΡ. — Ναί.

ΠΡ. — Τὴν βασιλοκάιδαν Μαρίαν;

ΚΑΡ. — Ὁχι.

ΠΡ. — Πόσους πυροβολισμοὺς ἐρρίξατε ἐν συνόλῳ;

ΚΑΡ. — Ἐπτά. Ἐξ ἐγὼ καὶ ἀπὸς ὁ Κυριακός.

ΠΡ. — Εἶχες μαζὶ σου καὶ δυναμίτιδα. Τὴν ἤξεύρες;

ΚΑΡ. — Ἐσχόπων ν' ἀνατινάξω τὴν οἰκίαν τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τῶν ἄλλων πολιτικῶν ἀρχηγῶν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τελειώνει ἡ ἀπολογία τοῦ Καρδίτη καὶ δίδεται ὁ λόγος εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖ, ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖ τὸν Κυριακόν καὶ τὸν Καρδίτην δολοφόνους τῆς Πατρίδος καὶ ζητεῖ τὴν αὐστηροτάτην ἐπεμνημόσυνην τῶν ἐνόρων. Τέλος ὁμιλεῖ ὁ συνηγόρος τῶν κατηγορουμένων ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ δικαστηρίου.

Μετά σύσκεψιν μίσημις ὥρες, ὁ Πρόεδρος τῶν ἑνῶντων ἀναγινώσκει τὴν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων διὰ τῆς ὁποίας καταδικάζονται εἰς θάνατον οἱ κατηγορούμενοι. Αὐτοὶ ἀκούγοντες τὴν διετήρησαν τὴν ψυχραμίαν τοὺς. Μόνον ἡ φωνὴ τοῦ Καρδίτη, ὅταν ὁ Πρόεδρος ἐπρόφερε τὴν λέξιν Θάνατος, ἔκανε ἓνα νεύριον μορμασμοῦ πού ἐμοιάζε μᾶλλον μὲ γέλιον.

Ὅστος ἡ ἀπέφαισις αὕτη ἔκανε δυσάρεστη ἐντύπωσιν στὸν κοινὸν πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ δικαστήριον, μελαγχολικὸ καὶ σκεπτικόν.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν καταδικασθέντων ἔγινε ὑστερ' ἀπὸ λίγων καὶ. Συγχρόνως διότι διεδόθη, ὅτι τὸ κράτος τοὺς ἐργάζετο, λόγῳ τοῦ ὅτι τὴν ἀπόπειραν τὴν ἔκαναν — ὅπως διεδίδετο ἐπίσης — ὑποδαίει τῶν αὐλικῶν γιὰ ν' ἀνιστοῦντο τὸ γόητρον τοῦ θρόνου.

— ΖΕΣΤΑ — ΖΕΣΤΑ —

— ΚΑΙ ΚΡΥΑ — ΚΡΥΑ —

Ὁ Πολυεύσπλαγχος Κύριος

Ὁ ἑκατομμυριούχος, (σκεπασμένος μετὰ τὴν γυναικα του). — Ἐγώ;

πολλὴν ὥρα σ' αὐτὴ τὴν γυναικα τοῦ δρόμου;

Ὁ ζητιάνος. — Πολλὴς ἀφέντη μου.

Ὁ ἑκατομμυριούχος. — Καὶ κρῶνεις πολὺ;

Ὁ ζητιάνος. — Εἰμαι παγωμένος.

Ὁ ἑκατομμυριούχος, (ἐξακολουθώντας τὸ δρόμον του). — Τότε νὰ κινήθῃς λιγάκι γιὰ νὰ ζεσταθῇς!...

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ

Τὶ γίνεται στὴν Ἀγγλίαν καὶ τί γίνεται στὴν Ἑλλάδα. — Μία εὐλιβερὰ σύγκρισις. — Τὸ καμουτοῦκι. — Οἱ ὄρκοι. — Φίλιππα σωματεῖα. — κ.λ.π.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι ὁ ἰδεώδης τόπος, ὅπου τὰ ζῷα καὶ εἰδικῶς τὰ ἄλογα, ζοῦν ἀν... πενήδεις.

Θεωροῦμενα ὡς πολῦτιμοι σύντροφοι καὶ βοηθοὶ τοῦ ἀνθρώπου — ὅπως καὶ εἶναι — τὰ ἀγγλικά ἄλογα ἀπολαμβάνουν φροντίδαν καὶ περιποιήσεων μεγαλυτέρας ἀπὸ τοὺς ἐργάτας. Οἱ φίλοι των καὶ οἱ προστάται των ἐπιβλέπουν στὸν τρόπο καὶ τὴν ὥρην τῆς ἐργασίας των, ἀνησυχῶν στὴν ἀρρώστειαν τοὺς καὶ τοὺς ἐξασφαλίζουν μὴ ἡσυχὰ καὶ ἀνετη ζωὴν ὅταν γερῶσιν. Ἀν θέλετε κάνετε μιὰ συγκρίσιν μετὰ τὴν ἀγγλικὴν μορφήν πού ὑφίσταται τὸ ἑλληνικὸ ἄλογον. Ἀπορροῦν μέχρις αἰματώσεως, πενιαλέο, φορτωμένο τὸν Λυκαρπὸν διόλκῃ, δὲν ἔχει νὰ ἐλπίσῃ σὲ κομμὰ προστασία, σὲ κατὰ οἶκτον ὅταν ἐξαντληθῇ καὶ ἡ δυνάμεις του καὶ πῶς τσαπενεῖ στὴ μέση τοῦ δρόμου, ὁ ἀσκηρὸς ἰδιοκτητῆς του θὰ τὸν πρὸς ἀλύτῃ καὶ θὰ καμουτοῦκι του κατακέφαλα, θὰ τοῦ δώσῃ ἡ δὴλ του τὴν δυνάμει ἀλλεπάλληλως κλοστὸς στὴν κοιλίαν καὶ ἂν αὐτὴ πύγῃ φανὴ κάνει χοροφύλακας ἢ θ' ἀδιαφορήσῃ ἢ τὸ πᾶν — πᾶν θὰ βοηθήσῃ καὶ αὐτὸς νὰ σηκωθῇ τὸ ἄλογον... μετὰ.

Μὰ τέτοια βάρβαρη σιγήν δὲν θὰ μπορούσατε ποτε νὰ δῆτε, στὴν Ἀγγλίαν. Ἐκεῖνος ὁ Ἑλλῆν πού θὰ τολμοῦσε νὰ μεταχειρισθῇ μὲ τέτοιον τρόπο τὸ ἄλογόν του σ' ἓνα ὄρκο τοῦ Λονδίνου, ἂν ἐγγύωνε καὶ δὲν τὸν λυτῶσάντο οἱ διειβάτες, τὸ ἐλγνότερον πού εἶχε νὰ πῇ ἦταν ἄλλος χρόνος φυλάκειν, βεβύτατο πρόστιμο, κατὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ ἐργασία πού προσφέρει καθεὶ ἄλογον στὴν Ἀγγλίαν εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰς δυνάμεις του καὶ τὴν ἡλικίαν του. Τὸ καμουτοῦκι εἶναι κατὰ ἀγνοῖαν ἐκεῖ, ἂν αὐτοῦ δὲ χρησιμοποιεῖται μὴ μικρὴ βεργίαν στὴν ἀρχὴ τῆς ὁποίας εἶναι δεμένη μὴ μακρὰ φόντα πού χρησιμεύει ἐν βέβαιον γιὰ νὰ συνετίγῃ τὸ ἄλογον ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ... διώγῃ τὴν μήνην!

Οἱ ὄρκοι σπρώχνονται μετὰ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ ἐυκολύνεται τὸ ἄλογον στὴν ἐργασία του χωρὶς νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ βασανίζετο. Στὸς ἀνηφόρους εἶναι τοποθετημέναι μικρὲς τετράγωνες πέτρες, ἐπὶ ὅσας νὰ σχηματίζων ἓνα εἰς ὅσον ἀσφάλειαν καὶ νὰ ἐξασφαλίζων ἀπ' ἐνὸς μὲν ἀνετη τὴν ὁδο καὶ ἀπ' ἑτέρου τὴν ἀδόδο νὰ πρὸς παραστήσει τὸ ἄλογον ἀπὸ τὸ δρόμον πού ἀμαξοῦ τὸ καὶ κόρρον.

Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πού χρησιμοποιεῖ ἀρρωστο ἄλογον, ἡ ἀκατάλληλόν ἡ πού τὸ παραφορτώνει ἢ τὸ κακομεταχειρίζεται. Γιὰτὶ ἀσθενήματα βέβαιον — ὑπάρχουν καὶ ἐξαίρεσις στὴν Ἀγγλίαν. Οἱ ἀσθενεῖς εἶναι ἀμειλίχοι καὶ οὐδέποτε παραδέχονται ἐλαφρυντικά.

Τὰ Ἀγγλικά σωματεῖα πρὸς προστασίαν τῶν ἀλόγων πού εἶναι πολιτισμένα κάνουν δραστηριὰ προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ ἀλόγου, στὰ σχολεία, στὰς γεωργικὰς ἐκθέσεις, στοὺς δρόμους, παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἐγὼν ἐγκαταστάσεις στὰ σταυροδρόμια πέτρινες νοῦνες καὶ πρὸς μεγάλες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ συναντᾶται στοὺς δρόμους πλῆθος καλοντυμένων κυριῶν καὶ κυριῶν πού δροσίζον τὰ ἄλογα μετὰ κομμάτια γιανθίνου νεροῦ σὺν γέμῃ. Ἀπονέμουν ἐπίσης τιμητικὰ καὶ χρηματικὰ βραβεῖα στοὺς καλύτερους ἀθλητὰς καὶ στοὺς πρὸ δραστηριοῦς ἀπαιτημένους, πού ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν θετικὴν ἰσχύαν ὑπὲρ τῶν ἀλόγων. Ἐκεῖ τελεσιταῶς ἐδόθη ἀμοιβὴ τοῖς γιγνόμενοις στὸν ἀστυνόμου κ. Ἐννοῦσαν Γουόρτον ἐπειδὴ εἶχε σώσει μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς του τρία ἄλογα καὶ ἓνα σκυλάκι πού θὰ ἐπληρώσαντο σ' ἓνα ἔλος.

Ἡ μεταφορά τῶν ἀρρωστων ἢ πληγμένων ἀλόγων στὰ εἰδικὰ νοσοκομεία γίνεται ταχέως καὶ ὑπὸ ἐξεικέντος συνθήκας. Κάθε σωματεῖον διαθέτει μὴ μὲν ἀλλὰ μὴ καὶ χρονοτάμιο καὶ κινεματόφωνον καὶ ἀναπαινεκτὰ διαμέρισμα γιὰ τὸ ἀρρωστο ἄλογον, πού τὸ προσέχει πάντοτε κατὰ τὴν διαδρομὴν μέχρι τοῦ Νοσοκομείου ἐνς κτηνίατρος, μήπως χρεωστῇ ἐν τῷ μεταξὺ τὴν λατρίαν του συντροφίαν.

Στὰ νοσοκομεία, τῶν ὁποίων αἱ ἐγκαταστάσεις εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης, καὶ πού παρέχουν τὴν περίθαλψή τους ἐντελὲς δωρεάν, γίνεται ἡ κατάλληλη θεραπεία ἀπὸ εὐδαιμονιστῶν.

ΕΣΤΙΑΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Η ΠΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!

Ποιά εἶναι πραγματικῶς. Ἡ Παριζιάνα, ἡ Ρωσσία, ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλίδες καὶ Ἰσπανίδες. Ἡ Ἑλληνίδες. Ἡ Παριζιάνα ὑπεράνω ὅλων...

Ποιά εἶναι ἡ κομψότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου; Ἡ Παριζιάνα θ' ἀπαντήσουν ὅλοι. Καὶ δὲν εἶναι ἡμέρα. Κ' ἡ φτωχότερη Παριζιάνα μνηνέται ἔχει νὰ δώσῃ χάριν ἀπὸ πενήταδραχμο φροντάνει τῆς, ἔχει νὰ περπατῇ μετὰ χάριν, ἔχει νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ γελᾷ. Καὶ ἀπὸ τέτοιες εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ κόσμου, φανταστὴ πρὸς τὴν Γαλλίδες ἀριστοκρατίδας! Πράγματι εἶναι τρέλλα. Αἰῶνες τώρα αὐτὲς λανθάνουν τὴν μόδα σ' ὅλο τὸν κόσμον...

Οἱ Παριζιάνες ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι εἶναι καὶ ὥρατες. Εἶναι κομψές, κομψότερες, θαύματα χάριτος, γοητευτικῆς, ἀλλὰ οὐκ ὥρατες μετὰ τὸ κλασσικὸ νόημα τῆς λέξεως, ὅπως λόγον γόρον εἶναι ἡ Γεωργιανὴ τῆς Ρωσσίας. Ἀλλ' ἂν πᾶς μιὰ τέτοια Ρωσσία καὶ τὴν βλέπετε πλᾶν πὲρ μιὰ Παριζιάνα, ὁ δὲν ἂν γείνῃ τὸ στέμμα τῆς, ὁ μὲν ἀκίνητος σὺν ἀγαλμα, βέβαιον ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Παριζιάνα. Μόλις ὅμως ἀρχίσῃ νὰ μιλήσῃ μετὰ τὴν μονοκόμην, ἀγαθὴ καὶ διαπεραστικὴ φωνὴ τῆς, μόλις ἀρχίσῃ τὴν ἀσχερὴ χειρωνακίαν τῆς, ὁ τότε ἐκνήστε καὶ τὰ χροῦα καὶ τὰ καὶ τὰ πορσεῖνα πρᾶσινα μάτια τῆς καὶ τὸ νυμιαστὸ κορμὶ τῆς καὶ γοητεύσῃ μετὰ τὴν Παριζιάνα πού ἔχει νὰ εἶναι κεντημένη μετὰ τὰ λόγια τῆς, μετὰ τὴν κινήσει τῆς, μετὰ τὴν χάρις τῆς. Ἡ Ρωσσία εἶναι ὥρατα, μὰ ἀσχηρὴ. Κοίτα καὶ ἀπὸ τῆς. Ἡ Παριζιάνα ἀπὸ τῆς, μὰ γοητευτικῆς, τσακίνας, γόρρα...

Ἐρχονται κατόπιν ἡ Ἀγγλίδες... Αὐτὲς εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ δὴ:

Ἡ πολὺ ἀσχηρὴ καὶ ὁλὴ δροσισμένη. Μέσος δρος δὲν ὑπάρχει.

Ὅταν ὅμως εἶναι ὥρατες καὶ συγχρόνως πλούσιες, τότε ἀσφαλὲς συναγωνίζονται μετὰ τὴν Παριζιάνα στὴν ἀσχηρὴ καὶ τῇ κομψότητι. Συναγωνίζονται. Ἀλλὰ δὲν εἶναι φθάνουν σχεδὸν ποτε!

Μετά τὴν Ἀγγλίαν ἔρχεται ἡ σειρά τῆς Ἀμερικανίδος. Ἡ Ἀμερικανίδες εἶναι μιὰ... ἀσχηρὴ ἀπομίμηση τῶν Γαλλίδων. Προσπαθοῦν ἢ καθήμενες, νὰ φθάσουν τὴν Παριζιάνα καὶ τὴν μιμνησθῇ μετὰ τὴν Παριζιάνα. Εἶναι ὅμως μᾶλλον κομψὲς σ' αὐτὴ τὴν προσπάθειά τους καὶ δὲν κερδίζουν καὶ πολλὰ πράγματα...

Περὶ γοητευτικῆς, πρὸς δροσισμένη ἀπὸ τὴν Ἀμερικανίδες, εἶναι ἡ Ἰταλίδες, ἡ Ἰσπανίδες, ἡ Γερμανίδες. Ὅλες αὐτὲς εὐόχων τοὺς διηγήσεις τῆς ἀσχηρῆς των. Καμιάς ὅμως ἡ χάρις δὲ συνκρίνεται μετὰ τῆς Παριζιάνας, πού κατέχει τὰ πρᾶσινα τῆς χάριτος, τῆς κομψότητος.

Καὶ τὴν Ἑλληνίδα θὰ ὁρῶμεν, πού τὴν βλέπετε; Ἀ! αὐτὴ πᾶς εἶναι ἐκτὸς συναγωνισμοῦ. Ἐγὼ γὰρ ἐπιδέξομαι τὴν... Ἀσθενεῖ τῆς Μίλλου καὶ τῆς. Ἐλένη τοῦ Μελετίου. Ἐρωτικῆς τῆς ἀσχηρῆς. Σήμερα... Ἐ... κατὰ γίνεται καὶ σήμερα. Ἐγὼ κα

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΝΤΕΝΙ ΜΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

THE BRADY

Τόν είδα με το πιστόλι στο χέρι.

«Η κυρία Ρίντελ άρχισε τη διήγησή της με φωνή που γινόταν όλοένα πιο συγκινημένη. Τό άρωμένο της πρόσωπο έπαιρνε αλλόκοτη έκφραση. Έτσι γίνεται πάντα όταν μια γοηά έβδομήντα πέντε χρόνων άναπολή τά περασμένα...»

«Ήταν φθινόπωρο δπως και τώρα, έλεγε. Έχουν περάσει από τότε πενήντα έφτά χρόνια. Κι όμως δεν έχει αλλάξει τίποτε εδώ μέσα... Πολλές φορές τά βράδεια, όταν είμαι μόνη, νομίζω πως θά δω τόν πατέρα μου νά μπαίνει. Ήταν γέρος όταν γεννήθηκα. Ήμουν τό τελευταίο του παιδι κι τό μόνο που έζησα. Όλα τά άλλα είχαν πεθάνει πριν γεννηθώ. Τά νεατά μου ήταν βασανισμένα. Οι γονείς μου δεν ήταν φτωχοί. Κάθε άλλο. Άγόραζαν χτήματα κι ο πατέρας μου πού ντυνόταν με τί μόδα της εποχής φορούσε τις Κυριακές άσημένιες φιομπες στά παπούτσιά του. Ή μητέρα μου επίσης είχε ακούφιες από άληθινή νταντέλα κι όλομέταξες ποδιές... Έμένα, όμως, μ' ήθελαν νά εργάζομαι βαρειά. Όταν ήμουνα δεκαεπτά χρονών ή μητέρα μου προσέβληθη από καραλυσία των κάτω άκρων και όλες ή δουλειές πέρασαν άπάνω μου. Κ' ήταν φοβερό αυτό γιά ένα κορίτσι της ηλικίας μου, γιατί δεν είχα κανένα νά με συντροφεύει. Ή μητέρα μου έμενε, άκίνητη στην πολυθρόνα της κι ο πατέρας βρισκόταν διαρκώς στά χτήματα.

Καιμιά φορά μόνο έρχόταν και με βοηθούσε ή Άγλαία, ή κόρη της αδελφής της μητέρας μου. Οι γονείς της ήταν πολύ φτωχοί. Χωρίς την Άγλαία θά είχα τρελλαθώ από τή μοναξιά μου. Μόνη καθώς έμενα στό σπίτι πάγωνα πολλές φορές από φόβο γιατί δπως άκουγα, βρισκόταν στη περιφέρειά μας ή ληστοσυμμορία της Έφοξ.

Ή εξαδέλφη μου ή Άγλαία είχε άρχισει από τότε νά έχη σχέσεις με τόν μέλλοντα άντρα της. Έρχόταν και την έπαιρνε απ' εδώ όταν άργούσε νά γυρίσει σπίτι της. Πολλές φορές πήγαινα κι εγώ λίγο όδυμό μαζί τους—όχι μακριά γιατί φοβόμουνα. Όταν γίνηκα δεκαοχτώ χρόνων ή Άγλαία μου έγνωρίσε ένα φίλο του άρρεβω-νιστικού της: μου είχε πη ότι ήταν ένας νέος που εργαζόταν στό χτήμα του κ. Τρανσάν, στις Ρουλάντε, ότι με είχε δει στην έκκλη-σία, ότι του άρεσα και ότι ήθελε νά μου μιλήσει!

Δεν θά έπρεπε βέβαια ν' άκούσω όλες αυτές τις ιστορίες, άλλα ήμουν τόσο άνημπομένη απ' τη ζωή, πού έκανα όλομόναχη με μια δυστυχισμένη παράλυτη γυναίκα και τις γκρίνιες του πατέρα. Ο πατέρας είχε ένα χαρακτηρισμό πολύ δύσκολο, δεν ήταν ποτέ εύχαριστήμένος αν και μ' αγαπούσε υπερβολικά. Ήταν τραχύς και άπότομος. Άλλως τε ήμουν δέκα-όχτώ χρόνων. Και σ' αυτή την ηλικία είνε κανείς επίπολιος. Έτσι λοιπόν έπιασα μεγάλη φιλία με τό Ντενί. Δεν έσκέφθηκα ποτέ νά τόν ρωτήσω, ποιος είνε, από πού είνε και ποιοι είνε οι γονείς του. Άκουγα τά γλυκά λόγια πού μου έλεγε, όπως θ' άκουγα τό Θεό. Είχε κατάμουρα μάτια, τά μαλλιά του ήταν σκούρα, καστανά και σγουρά, ήταν καθαρός κι εύγενικός. Μ' έκανε κ' έπίστευα, ότι ήθελε κι ούτε καν παραξενεύομουν πού τόν έβλεπα νάρχεται νά μ' ανταμώνει σέ ώρες πού ο άλλος κόσμος εργαζόταν. Έσφύριζε συνθηματικά και κατέβαινα στό λειβάδι όπου έβροσαν ή άγελάδες μου. Άν τύχαινε και μ' έβλεπε κανείς, θά νόμιζε πως πήγαινα γιά τά ζώα μου.

Τώρα απ' τό σπίτι οι θάμνοι ήταν πυκνοί και ψηλοί. Ο Ντενί μ' έπείριμε πάντα κρυμμένος σ' ένα χαντάκι. Όταν τόν άντάμωνα καθόμαστε κατά γής κι άρχίζαμε νά μιλάμε. Μου

έλεγε πως θά με παντρευτεί και μου έκανε αλλεπάλληλες έρωτικές. Έγώ φανταζόμουν πως ήταν από άγάπη και τού άπαντού σέ όλα. Μ' έρωτούσε γιά τις συνήθειες του πατέρα, γιά ό,τι ήταν στην άγροικία μας, τί όρα κοιμόμαστε, πως κλεινόμαστε, πού ήταν ο σκύλος και πού κοιμόντουσαν οι εργάτες. Δεν τού έλεγα τίποτε... Με πιάνει όργος όταν τό σκέπτομαι...

Ένα βράδυ, πού είχαμε κρατήσει σπίτι μας νά κοιμηθώ ή Άγλαία, κ' έκαθήσαμε κάπως άργότερα από τό συνθηματικό, άνέβει νά τσιμποποιήσω τή μητέρα μου γιά τή νύχτα. Άφροντα πατέρα μου έδω κάτω νά διαβάξω ένα βιβλίο και την Άγλαία κεντάί στο λιγοστό φως ενός κεριού. Ή κρεββατοκάμαρα της πτέρας ήταν άκριβώς από δώ πάνω και άμα σηκώσε τά πόδια της, δόττε ένα φεγγίτη πού άφάνει νά βλέπεις από πάνω τί γίνεται κάτω. Τόν είχαμε κάνει γιά ν' άκούμε τή μητέρα όταν φώναζε... Τη στιγμή πού έπλησίαζε στό κρεβάτι της μητέρας άκουσα έναν ύπαινο θόρυβο από κάτω. Έβουσα τότε τό φως και σιγά-σιγά άνοιξα τή φεγγίτη και είδα τέσσερες άντρες, όπλισμένους και με μασέ, νά μπαίνουν κάτω στό δωμάτιο ο ένας πίσω από τόν άλλον. Ή Άγλαία μόλις τούς είδε έμπεξε μια φωνή. «Ο πατέρας πετάει όλοφως και μ' ένα πήδημα έφτασε στόν τοίχο πού είχε κρεμασμένο τό τουφέκι του. Δεν πρόλαβε όμως γιά ένα δυνατό τρώπημα πού λυσε τό χέρι του. Ο ληστής πού μίτηζε τελευταίος έβγαλε από τήν τσέπη του ένα σκουινί και μ' όλη τήν άπελπισμένη άντίσταση πού πατέρα, τόν έδωσε πάνω σέ μια καρέκλα, ενώ ένας άλλος έφώναζε τήν Άγλαία πού ούδριαζε... Όλα αυτά γίνηκαν έδώ μέσα πού είμαστε τώρα. Έγώ παρακολουθούσα παγωμένη όλη αυτή τη στιγμή από πάνω χωρίς νά με βλέπουν, σκυμένη στό φεγγίτη.

Έξαφνα μια φωνή, μια φωνή πού την άνεγνώρισα άμέσως, δόταζε τόν πατέρα:

— Καί τώρα, γέρο, τό κουτί με τά λεφτά! Καί γρήγορα.

Ήταν ο Ντενί, ο άγαπημένος μου!

Τόν άγαπούσα τόν άχρειό! Μά όταν είδα τόν πατέρα μου με μένο σφιχτά, νά τόν άπειλή με τό πιστόλι στό μνήγχι του, ή δεν έδίστασα. Έγώ τό δειλό κορίτσι έννοιωσα μπροστά στον άνδρα ένα άπίστευτο θάρρος. Πάνω απ' τό κρεβάτι της μητέρας έταν γεμάτο τό τουφέκι. Ψαχνολεβόντας, τό άρπάξα. Ή μητέρα είχε λιποθυμήσει... Ξανάσκηνα τότε στό φεγγίτη κ' έσημάδεψα νά... έσημάδεψα αυτόν, τόν πρώτο και τόν τελευταίο έρωτα μου. Έπείσα τή σκανδάλη και ή σφαίρα τόν βρήκε στό κεφάλι. Έτσι κάτω έξωρος. Τότε άκούστηκαν φριχτές βλαστήμιες κι οι άλλοι τρέψι κινήθηκαν άγριοι νά σφάξουν τόν πατέρα μου. Έτρόβησα γιά δεύτερη φορά. Συγχρόνως ή πόρτα άνοιξε και οι εργάτες μας πού είχαν άκούσει τόν κρότο του τουφεκιού μου έτρεξαν όλοφωτισμένοι. Τότε εγώ έχασά τις αισθήσεις μου.

Έμεινα καιρό άρρωστη από διανοητική παράκρουση και δεν έμαθα παρά ύστερα από δύο χρόνια ότι ο Ντενί δεν ήταν άλλος απ' τόν άρχηγό της ληστοσυμμορίας της Έφοξ, πού είχε τρομοκρατήσει την επαρχία μας...

Στό σημείο αυτό ή κυρία Ρίντελ άνεστάνε βαθεία και σάπια. Πως έξέρει αν ή συμπληρωτική αυτή γοητεία δεν έβλεπε με νοσταλγία μέσα στό μακρινό παρελθόν τά όρώτα καταμνημόνια του Ντενί!...

ΡΟΔΕΣ ΧΑΡΤΙΝΕΣ

Στό Παρίσι γίνηκαν τελευταία όράματα γιά κατασκευή τροχών ατμο-νήτων, χάρτινων. Τό χαρτί αυτό παρά-ναι από μεγάλη μηχανή γιά νά πνιγν-νθί με τή βοήθεια κάποιου χημικού γορού, πού τό κάνει στερεό κι έλαστικό. Άν έπιτύχουν τά πειράματα αυτά τότε θά έλαττωθεί σημαντικά ή άδεια των αυτοκινήτων, γιατί σήμερα πολλές έξορουμε στοιχίζουν ή ρόδες από κα-τσούκι άκριβά.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

Χάος εις κάποιον συνάδελφόν μου οι κυνηγοί έλυσαν τό πρόβλημα των φυσιογόνων διότι άντι 4,40 που έπα-λυντο μέχρι σήμερα τό φυσιογόνον Μπάκμαν εισήγαγε ο ίδιος και τό δό-θείτε εις τούς συνάδελφους του με 3 1/2 δρχ. τό φυσιογόνον.

Καθόμαστε κι' άρχίζαμε νά μιλάμε.

ΕΚΚΟΛΑΠΤΟΜΕΝΕΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΕΣ

ΠΩΣ ΠΡΩΤΟΓΡΑΨΕ ΣΤΙΧΟΥΣ Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

[Αφιερώνται σ' όλους τούς νεαρούς συνεργάτες του «Μπουκέτου» τούς άσχολούμενους με τήν ποίησιν].

Είνε γνωστό πως ο Βίκτωρ Ουγκώ άρχισε νά συγγράφει από πολύ μικρός. Αυτός μάλιστα είνε κι' ο λόγος γιά τόν όποιον στην λογοτεχνική ιστορία του τόπου του άναφέρεται με τόν χαρακτηρισμό «Το Υπέροχο Παιδί» (L' enfant sublime).

Πώς όμως πρωτόγραψε ο κατόπιν τόσο ένδοξος ποιητής; Τι άρχικά έγραψε, και σέ ποιά ηλικία;

Άξίζει νάσοληθούμε κάπως λεπτομερειακά με τήν τόσο πρωτό-τυπη στά παγκόσμια λογοτεχνικά χρονικά ειδικήν αυτήν περίπτωση. Στά 1815 ο Βίκτωρ Ουγκώ μόλις δεκατριών ετών... πρωτοα-ρχίζει νά γράφει στίχους. Σημειώστε όμως πως πρόκειται περί υιάς... «ποιητικονομίας» εποχής! Όλος ο κόσμος έχει καταληφθεί από τήν μανία της σιγουρηγίας. Σ' αυτήν τήν ψυχολογική κατάσταση λοι-πόν διατελούσε ή Γαλλία τήν εποχή εκείνη. Όλοι έστιχουργούσαν. Ο άδελφός του ποιητού Ευγένιος Ουγκώ, ο δάσκαλος των δύο αδελφών παιδιών, πάτερ Λοριβιέρ, πού, φυσικά, ύπέθαλπε τήν διά-θεση αυτήν των μαθητών του, στους όποιους άλλωστε είχε μάθει ο ίδιος τά στοιχεία της στιχουργικής. Ένας άλλος δάσκαλός τους, ο βιβλιοφύλακ—καθώς τόν περιγράφει ο Ουγκώ—Ντεκότ, στιχου-ργούσε κι αυτός, χωρίς όμως νά είνε και πολύ εύχαριστήμένος πού με άντιζηλούς του τούς δύο μαθητές του.

Ο νεαρός Βίκτωρ είχε ένα μεγάλο συνάνοχο στην... ποιητική του κλίση: Τήν μητέρα του. Ή κυρία Ουγκώ είχε πολύ έλεύθερες—και νεωτερικιστικές γιά τήν εποχή της—ιδέες. Έννοούσε νάψιψη τα παιδιά τά νάκόλουθόν του τό έπάγγελμα πού θά δια-λέγαν μόνο τους. Όταν λοιπόν είδε πως ο Βίκτωρ είχε κλίση προς τήν φιλολογία, άρχισε νά τόν βοηθή κι ή ίδια νάναπτύξη τό πνεύμα του, συμβουλεύοντάς τον, δείχνον-τάς του τά λάθη του στά πρωτόλειά του, και προτείνοντάς του διάφορα θέματα.

Οι πρώτοι στίχοι του μικρού Βικτωρος, ήταν πεσομιστικοί και μελαγχολικοί. Τά ποιήματά του πλέκονταν γύρω από ύποθέ-σεις παριμένες από τη ζωή των παλαιών γαλ-λίων Ιπποτών. Οι στίχοι αυτοί, έννοείται, ούτε άίλο ήταν παρά στίχοι. Ούτε όίμα είχαν ούτε στιχουργικός... στέκονταν καλά στά πό-δια τους. Ο Ουγκώ διάβαζε μοναχικός του δυ-νάτι, ότι είχε γράψει, καταλάβαινε πως ούτε ευθύς ούτε μέτρο ύπήρχε στα ποιή-ματά του, και ξανάρχιζε, αλλάζοντας και διαγράφοντας τούς στίχους του, έως ότου με-ταίτοι πού έννοιωθε πως κουστά-στραβά τούς είχε φέρει κάπως σέ λογαριασμό.

Μ' αυτόν τόν τρόπο, έντελώς δηλαδή αυ-τόματη και «πειραματικώς», διδάχθηκε τό μέτρο, τήν τομή, τις ρίμες, με μια λέξη: τήν στιχουργική.

Όταν πηκσε στό Λύκειο Κορντιέ, ή στι-χουργική του αυτή μανία έξεδηλώθη σ' όλη της τήν ένταση. Μετεβλήθη σέ πραγματικό πυ-ρετό. Μολονότι ο κ. Ντεκότ τόν έπρόσχε να τόν παρακολουθούσε όχι μόνο σάν δά-σκαλος, άλλα και σάν... αντίζηλός του στην ποίη, μολονότι δεν τόν άφινε ούτε στιγμή νάναπτύσσει με τά λατινικά θέματα, τά μα-θηματικά προβλήματα, πού τού έδιδε σωρη-δόν προς λύσιν, μολονότι τό βράδυ τόν άνάγκαζε νά σβύνει νωρίς τό κερί του και νά πέφτει στό κρεβάτι του, ο Βίκτωρ συνέθετε στίχους άκαταπαύστως! Τό μεγαλύτερο μέρος της νύχτας τό πε-νούσε παραφυρογίζοντας στό κρεβάτι του και σιγοψιθυρίζοντας στίχους πού έφτιαγγε κείνη τή στιγμή. Τούς μάθαινε έτσι απ' έξω, και τήν άλλη μέρα τούς άνέεγραφε...

Κατά τήν εποχή εκείνη ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραψε ποιήματα παν-τός είδους και έδημιούργεσε μεταφράσεις λατινών ποιητών. Έγραψε κι ένα... όπερέττα!...

Τά διαβάσε όλ' αυτά στην μητέρα του, στον άδελφό του και στην ποιητή Μπισκαρό, έναν οικγενειακό τους φίλο, πού έκανε τήν σχετική κριτική ύποσημειώνοντας στό περιθώριο του χειρογρά-φου τις γνώμες του. Ένα ποίημα από πεντακόσιους στίχους, ο «Αυτοκλήσις», έχει σημειωμένες στο περιθώριο τις εξής παρατη-ρήσεις του Μπισκαρό: «Στίχοι 10, 32 καλοί, 15 πολύ καλοί, 1 μισός, 2 άδύνατοι». Σάν τι νά ήταν άραγε οι ύπερτετρακόσιοι στίχοι στίχοι πού δεν ήταν ούτε κακοί, ούτε καλοί, ούτε πολύ καλοί, ούτε μέτριοι, ούτε άδύνατοι!...

Ο μικρός Βίκτωρ όμως είχε κι' έναν άλλον κριτή, άυστηρότερο κι' από τήν μητέρα του κι' απ' τόν Μπισκαρό: Τόν έαυτό του. Τά ποιήματά του τά έγραφε σέ τετράδια. Κι' όταν άρχιζε ένα και-νουργιο τετράδιο άρχιζε (') τό προηγούμενο... Σκιασθήκαν έτσι από τόν ίδιο έντεκα ολόκληρα τετράδια. Άλλά κι' από εκείνα πού είχε κληρονομήσει, ξαναδιαβάζοντάς τα, έβριαν κάθε τόσο οσα κομμάτια

(*) ΣΗΜ.: «ΜΠΟΥΚ». Σχίστε λοιπόν και μ' άμείσεσθε νά δώτε δημοσιεύ-σους τούς στίχους σας, πριν όρμισάτε κ. κ. νεαροί συνεργάται!

δεν τόν ικανοποιούσαν πλέον. Σ' ένα απ' αυτά τά τετράδια, έχει σημειώσει στην α' σελίδα: «Ένας άνδρας, καλής πίστεως όφείλει νά διαβάσει μόνον ό,τι δεν έχει σβύσει». Τά ποιήματα του τετραδίου αυτού είνε σημειώστε... όλα σβυσμένα!

Σ' ένα άλλο τετράδιο βρίσκεται κάποιο διήγημά του πού άντι γιά τίτλο έχει τήν εξής ύποσημείωση του συγγραφέως: «Ας βάλω τόν τίτλο όποιος θέλει. Έγώ προσπαθώ όλομ νά μαντεύομαι... τί ήθελα νά πω μ' αυτό τό διήγημα».

Θέλετε τώρα και μερικά δείγματα των πρώτων αυτών ποιημά-των του Ουγκώ; Ίδου ένα χαριτωμένο επίγραμμα μεταφρασμένο στο πεζό—πού θά τιμούσε πολλούς μεγάλους τήν ηλικία ποιητάς:

«Σ' έναν κακό συγγραφέα: Μες στά σορά βιβλία σου ίσχυρίζεσαι Λοιμύεν ότι άπρεπε νά εκδικηθεί κανείς τούς κακούς συγγραφείς πού-γοτάς τους. Ή γνώμη σου αυτή είνε άσφαλώς όρθοτάτη. Σ'ν όμως, φίλε μου, φρόντισε νά μάθης... κολύμπι!»

Ο νεαρός Βίκτωρ δεν ήρκετο στό νά γράφει ποιήματα μόνο... Κατά τήν εποχή εκείνη έγραψε ακόμα... τρεις τραγωδίες, καθώς και τήν όπερέττα πού άναφέραμε προηγουμένως. Σχετικώς με τήν όπερέττα (αυτή) άξίζει νάναφέρουμε και τό εξής ανέκδοτο: Μετά ένα χρόνο από τότε πού τήν έγραψε—θάταν τότε δεκαεπτάόχρον-ετών— τήν... άπεκλήρυνε! (*) Τήν έστειλε μάλιστα στην μητέρα του συνοδευόντάς τήν με τούς παρακάτω στίχους:

«Ένώ κατακυλιόσα από τό όρος της Κασταλίας με μεγαλύνει τα-χύτητα, άλλοίμονο, απ' ό,τι είχα άνέβη, συνήρτησα έαφρικά έμπρός μου τήν χαριτωμένη Θάλασα. Μού άρεσε γιατί ήταν όμορφη. Φαίνεται όμως πως αυτήνης δεν της άρεσα καθόλου...»

Στά 1817, ή Γαλλική Άκαδημία προέκη-ρύξε έναν σπουδαίο Ποιητικό Διαγωνισμό με θέμα: «Ή εκ της Μελέτης πηγάζουσα Εύ-τυχία, εις όλας τάς περιστάσεις της Ζωής». Στους φιλολογικούς διαγωνισμούς της Άκα-δημίας, φημισμένους γιά τήν άστυρότητα της κριτικής των έπιτροπών, έλάμβαναν τότε μέ-ρος μόνον οι άνεγνωρισμένοι λόγιοι και ποιη-ταί. Ο Ουγκώ άπεφάσισε νά διαγωνισθί κι' αυτός. Ήταν τότε δεκαπέντε μόλις χρόνων!

Σέ λίγες μέρες τό ποίημά είχε γραφεί. Παρουσιαζόταν όμως τώρα μία άλλη μεγάλη δυσκολία: Έπρεπε νά ύποβληθί στην Άκα-δημία, κι' ο Βίκτωρ ήταν... έστωμένος στό λυκειο Κορντιέ. Δεν ήθελε νά φανερώσει πού κανένα τό μυστικό του, ούτε στον άδελφό του, ούτε καν στην μητέρα του. Πώς θά κα-τάφθαινε νά φύγει απ' τό σχολείο γιά νά πη-τό χειρόγραφο στην Άκαδημία;

Αναγκάστηκε τότε νά πη τό μυστικό του στον Μπισκαρό. Αυτός κατεπλήρω, ένθου-σάστηκε και βοήθησε τόν νεαρό Βικτωρα νά ύποβάλη τά χειρόγραφα του στην Έπιτροπή της Άκαδημίας.

Ίδου τώρα και τό αποτέλεσμα της πρώτης αυτής προσπάθειας του Β. Ουγκώ με τήν Άκα-δημία, όπως τήν διηγείται ένας βιογράφος του:

Δεν είχε ανάγκη νά περιγράψω τήν άγωνία, τις έλπίδες και τούς φόβους πού κατέλάμβαναν διαδοχικά τόν νεαρό Βικτωρα, εν άναμονή της ήμέρας όπου θά έκοινοποιείτο ή κρίσιμη της Άκαδημίας. Όσοιόποτε όμως, ή σοβαρή αυτές φροντίδες δεν τόν έμποδίζαν από τού νά άσχολείται και με...τά παιχνίδια του με τούς συμμαθητάς του.

Μιά μέρα πού ήταν κατακόκκινος απ' τό τρέξιμο, είδεν άξαφνα νά εμφανίζεται ο άδελφός του Άβελ αντιπροφευόμενος από δύο φίλους του.

Ή επιβλητική αυτή είσοδος τού έδωκε μιάν ύπομνη.

Έλα δώ άντίθε! τού έφώναζε ο άδελφός του.

Ο Βίκτωρ έπιστοχώρησε δια τρία βήματα, συγκινημένος.

Είσαι ζώον! Έκακοθύνησε ο Άβελ. Ήταν άνάγκη νά βάλεις αυτές τις κουταμάρες μες στους στίχους σου!...

Νά γράφεις πως είσαι δεκαπέντε χρόνων! Σέ ρωτούσι, κανένας πόσον χρόνων είσαι!... Η Άκα-δημία τό πηες πως ήθελες νά τήν χοροιδεύης. Ήταν έτοιμη νά σοι δώση τό βραβείο. Βλέπεις όμως τί γάδαρος είσαι! Δε σοι δώσαν παρά τόν α' έταίρο.

Έτσι πληροφροήθηκε ο Βίκτωρ Ουγκώ τήν πρώτη του έντυχία.

Ή άκαδημία άμφέβαλε πράγματι γιά τήν ηλικία του. Ή «έκ-θεσις» της τό άνέφερε σπτά. Άλλά κι' ένας έταίρός της, δεν ήταν μικρό πρόβλημα. Έθεσάρετο κάτι σπουδαίο, τότε, στη Γαλλία. Ή έ-φημερίδες επί μέρες άφιερώναν άρθρα στον Β. Ουγκώ. Και από τήν ήμερα εκείνη, άρχισε γι' αυτόν ή δόξα...

(*) ΣΗΜ.: «ΜΠΟΥΚ». Άλέστε το κι' αυτό όπ' άφηνάτε κ. κ. νεαροί συ-νεργάται.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ νέος.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΘΕΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

‘Εσωτερ. δι’ ἐν ἔτος... Δρχ. 130 || ‘Εξωτερ. δι’ ἐν ἔτος... Δρχ. 180

Αἱ ἐξάμηναι καὶ τρίμηνοι κατ’ ἀναλογίαν. Αἱ συνδρομαὶ δέον
ν’ ἀπεσθύνωνται ὡς ἐξῆς: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τὸ τεύχος τιμᾶται Δραχμὰς 2.50

Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5. Δι’ ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμ-
φωνίαι. Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ “Μπουκέτου” ἐν Ἀμερικῇ

Mr PETER THEODOROPOULOS 1 PEARL ST. COR. STATE ST. NEW YORK, N.Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Γε ο ρ. Λ ε ι β α δ ᾶ ν. Σὰς εὐχαριστοῦμε πού μᾶς «παραχωρεῖ-
τε» ὡς λέγετε τὸ ἔργο σας, δυστυχῶς ὅμως δὲν παρεδόθη κἄν σὲν κρι-
τικὴ ἐπιτροπὴ ἡλείρει τοῦ «δικαιώματος». Ὁ δ. Πα π α ε υ σ τ ρ α-
τ ῖ ο ν. Τὸ διήγημά σας πολὺ μακροσκελὲς ἐξ ἄλλου, γιατί οἱ ἥρωες
σας μιλῶν ἄλλοτε σὲν πληθυντικὸ καὶ ἄλλοτε σὲν ἑνικό. Ὁποσοδήποτε
ἐξακολουθήσατε νὰ γράφετε. Ἔχετε κάποιο ταλέντο, πού ὅμως πρέπει
νὰ τὸ καλλιεργήσετε. Γ. Χ α τ ζ η α ν δ ρ ε ᾶ, Κάϊρον. Σὰς εὐχα-
ριστοῦμε γὰ τὰ καλά σας λόγια. Μᾶς γράφετε;

«Ὅπως σὰς ἔγραψε καὶ ὁ κ. Πάνος Σπεράτζος ἐπὶ πρῶτα πρῶτη
τῇ στήλῃ τῆς ἀλληλογραφίας διαβάζει ἔτσι κ' ἐγώ. Μέσα σ' αὐτὴ
τῇ σελίδᾳ βρίσκεται ἡ μισὴ ἀξία τοῦ περιοδικοῦ. Φαντασθῆτε λοι-
πὸν μὲ τί ἀνυπομονησίαν θὰ περιμένω νὰ τῇ διαβάσω ἀφοῦ μάλ-
ιστα ἔχω στείλει, γὰ κρίσι, τρεῖς μεταφράσεις κ' ἓνα δικό μου
ποίημα».

Δυστυχῶς ὅμως, τόσο ἡ
μεταφράσεις σας ὅσο καὶ τὸ
πρωτότυπο, δὲν εἶνε ἐπιτυχῇ.
Τὸ πρωτότυπο μάλιστα ὑπερ-
βολικὰ ὑπερρωμαντικόν. Γρά-
φετε, π. χ.

«Στὶς πράσινες τὶς ὄχθες σου,
[πὺ τίς στολίζουν κρῖνοι
Μοῦπαν πῶς ἐγονάτισε σάν
[προσευχὴ τῇ Ἐξέινῃ.
Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ μὲ σπαραγμό
[τὰ γόνάτα μου κλείνω
Καὶ στ' ἀπαλὰ χορτάρια σου
[ἔνα φίλιν ἀφῆνω.

Στὰ χρυσταλλένια σου, ἡσυχά
[καὶ γαλανὰ νερά
Μοῦπαν πῶς καθρεφτίστηκε
[γὰ ὑστερη φορὰ.
Σκύβω κ' ἐγὼ καὶ σῶν νερῶν
[τὴν ὄψιν, ἀπλωμένο
Τὸν Πόνον βλέπω, μὲ θωρεῖ
[μὲ βλέμα εἰρωνεμένο».

Μά, ἔτιχε ποτὲ νὰκούσετε
τὴν λέξη «εἰρωνεμένο»;

Ἐ ρ ν ε σ τ ο ν Ἀδωνην. Τὸ
ποίημά σας μυρίζει πολὺ...
Ἀγέιλᾳ Παράσχον. Καὶ καθὼς
ξέρετε ὁ Παράσχος δὲν εἶνε
πλεον τῆς ἐποχῆς μας... καθὼς
συγχρόνους ποιητὰς μας... καθὼς
καὶ «στικουρμικὴν... Παραθέτο-
μεν ἐδὼ τὰ δύο πρῶτα ἐξάστι-
χά σας τὰ ὅποια ἔχουν ἀνά-
γκην... δεκανικίον!

Καλῶς ἡλδεις τρισαγία καὶ
[τρισοδεσμεν' ἡμέρα
καλῶς ἡλδεις νὰ μυρώσης τὸν
[ἑλληνικὸν αἶερα
Ἀγγελε ἐλευθερίας κ' ἀνα-
[στάσεως κ' ἐλπίδος
μὲ τὸ κρῖνο τῆς παρθενον, μὲ
[τὴν διαφνὴν τῆς πατρίδος...
καλῶς ἡλδεις, καλῶς ἡλδεις, ὦ.
[περὶ φανέ μου Μάρτη,
τροπαλιόχε τοῦ Χριστοῦ μας,
[τῆς ἀντάτης!

Καλῶς ἡλδεις νὰ μᾶς ψάλλῃς τόσ' ἀρχαία τροπαία σου,
κίττα πῶς σὲ καμαροῦνε γύρω τὰ ἑλληνόπουλά σου
γὰ ν' ἀκούσῃς τόσες νίκες, τόση δόξα, τόσ' ἀνδραγαθήματα...
Καθὼς καρτεροῦν τὸν πάππο τὰ μικρὰ μικρὰ του ἐγγόνια,
νὰ τοὺς πῇ, ὅταν κ' ἐκεῖνος τ' ἀρμὰτα του εἶχε δοῦναι
πόσους λαβωμούς ἐπῆρε, πόσους τούρκους ἔχει σφάζει.

Τ ᾱ κ η ν Ζ α φ ε ρ ῖ ο ν, Λάριον. Μᾶς γράφετε: «δὲν παραλά-
δὲ νὰ σὰς γνωρίσω ἐπὶ τὸ ἀπὸ 9—3—27 παρελθόν φύλλον κα-
χωρήσατε ὅπως σὰς ἀποστείλω τὸ διὰ τὴν ἐγκρίσιν ποιήμα μου ἐ-
τίμιμον, ὅπερ τοιοῦτον τι δὲν σὰς ἀπέστειλον, ἀλλὰ τὴν ἀνταρ-
ἐργα εἶνε ὑπὸ τύπον π ε ς ᾱ». Δὲν γνωρίζετε ἐπὶ καὶ ἡ ἑμμε-
ἀποστελλόμενα πρὸς ἐγκρίσιν, ὀφείλουν νὰ συνοδεύονται ἀπὸ τὸ ἀπο-
ρῆγον «δικαίωμα»; Μαφορετικὰ ἀπορρίπτονται. Ἰ ω ᾶ ν, Σ τ ρ α-
δὲν εἶνε δυνατόν, θὰ σὰς ἀπαντήσω. Ν α π ο λ. Πα π α ε υ σ τ ρ α-
Δυστυχῶς, καὶ πάλι ἀτεχνὸ τὸ ποιήμα σας... Δὲν ἀκολουθεῖτε κανεὶ
τρο, κανένα ρυθμό... Καί, νὰ σὰς ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, εἶνε καλὸν... Γ α-
ἂν δὲν εἶχε τὰ λάθη αὐτὰ τὸ ποιήμα σας, θὰ ἦταν πολὺ καλόν. Δὲν πα-
σπαθεῖτε νὰ τὸ διορθώσετε καὶ πάλιν; Οἱ μόνον στίχοι πού εἶνε ἁρμό-
νεῖς καὶ ἀκολουθοῦν μίαν ἁρμονίαν, εἶνε οἱ τρεῖς πρῶτοι στίχοι τοῦ
τετραστιχοῦ. Οἱ ἄλλοι δλοὶ μοιάζουν μὲ... ψαλλισμένη ἀνθοῦσα στή-
φημερίδος. Ἰδοὺ ἓνα τετραστιχόν σας ὡς παράδειγμα:

Κι' ὅταν θὰ φύγω μακριὰ μ' ὅλο πληγὴς μὲς στὴν καρδιά
(2 ὀκτασύλλαβοι)

Γιὰ νὰ ξεχάσῃς πιά πῶς ζῶ προτοῦ νὰ μὲ προδώσῃς
(ἀγτίος δεκαπεντασύλλαβος)

Πάλι στὸ βάθος τὸ βυθὸν θὰ φέρῃς στὸ νοῦ μου τὸ φίλιν
(2 ὀκτασύλλαβοι γ... μὴ συλλαβὴ ξεσπέρματος)

Ποῦ μούχες ταγμένο ἀπὸ καιρὸ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ δώσῃς
(θὰ ἦταν δεκαπεντασύλλαβος, ἂν ἔλειπε ἡ δευτέρη συλλαβή).

Ν. Σ π ᾶ ν ο ὕ δ η ν. Τὰ ποιήματά σας εἶνε κάπως καλύτερα ἐπὶ
τὰ προηγούμενα, ἀλλὰ, πάντως δὲν εἶνε ἀκόμη δημοσιεύσιμα. Ἐμμε-
θεῖτε κυρίως τὸν στίχο. Διαβάσατε συγχρόνους μας ποιητὰς; Ἡ δὲ διήγη-
πολλὰ ἀπ' αὐτοὺς, κυρίως δὲ μετριοκίνη... Οἱ τιμοκαταλογοὶ καὶ ἐπὶ
ζητεῖτε δημοσιεύονται τακτικὰ στὸ «Μπουκέτο» ὅσο καὶ σὲν «Ὀδὸς
νείας». Ἀ ς - Ἀ ς. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶνε καλόν. Μὲ λίγα γενναῖα
ρισμα, καὶ μποροῦσε νὰ γίνῃ... Δὲν τὸ στέλνεται καὶ οὐ κανεὶ παραμυ-
«νέων» σὲν κ. Βαϊάνο π. χ. στὸ ζαχαροπλαστεῖο Πάριον, τὰ εἶς τ-
κι' αὐτὸς τὴ γνώμη του; Σ τ ε ρ η ν Ρ ο ὀ σ ο ν. Τὸ διήγημά σας
θὰ ἦταν καλὸ ἂν λείπων φράσεις οὐκ κ' αὐτὲς: «...καὶ διασημὸν
γροικούσε τὴ φωνὴ ἀπροσδοκῆτου μυστηρίου πούχανε τυλίξει τὴν
ἀγαπημένο του φίλον... καὶ
καὶ λειτουργοῦν οἱ μὲ ἀόρα-
δύναμι πού γεννιήθηκε μὲ τὴν
περίσσεια φῶς σὲν νυχτὴν
Δυστυχῶς ὅμως, δλοὶ τὸ διήγη-
ἀποκρίνεται... ἀπὸ τίποτα φ-
σεις. Τὶ μεγάλα σπῶν πού εἶ-
ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια...
Γ ε ω ρ. Θ. Π. Παπα-
Τὸ ποιήμα σας ἐγκρίνεται γὰρ
στήλῃ αὐτῇ, καὶ τὸ δημοσιεύ-
μεν... ἀνε σελίδων.

Μ' ἐνθουσιασμό ἐπέτε,
Ἀγορεύω τὸ «Μπουκέτο».
Τὸ «Μπουκέτο» εἶνε χαρ-
Γι' αὐτὸ τῶν καὶ καμφο-
Γράφε μέρα πολλὰ νῆα,
Φιλολογικὰ σπουδαία.
Πράγματα μυστηριώδη
Γράφε καὶ θαυμαστὰ δλο-
Γράφε ἐκλεκτὰ κομμάτια,
Ποῦ διακρίνουν τὰ μὲτα.
Γράφε καὶ γὰ νὰ γελᾷς,
Κι' ἀπ' τὶς γέλοτες νὰ σπᾷς.
Γράφε σοφὰ γινώμια,
Διηγήματα γλυκά.
Τὰ ἔξυπνα καὶ τὰ κοινά,
ἔχουν γοῖστο καὶ αὐτά.
ἔχουν καὶ τὰ κρῖνα κρῖνα,
Τὴ ζεστάδα τοὺς τῇ θεία.
Ἦν ἐνὸς πούλε φωστῆρα
Κ' ἐπὶ Λάμπρο μου Παράσχον.
Καὶ γὰ σὰς θὰ ἐκπνεύσῃς
Λόγια, γὰ νὰ σὰς ὠρᾷς.
Ἰ ω ᾶ ν, Ἰ ω ᾶ ν, Ἰ ω ᾶ ν,
Ἐάνθην. Ἦ βασανιστὴς καὶ
μὲν ὅς ἐπακαθαίρεται. Στὸ
τε μας ἄλλες; ἀλλὰ οἱ γέλο-
τε μας ἄλλες. Ε. Ἀ ς -
ἀπλοποιημένη. Ε. Ἀ ς -
ο ἰ ο ν, Θεομήνη. Τὰ ποι-
ματά σας δὲν ἡττῶνται ἐπὶ
δρῶν ὡς μὴ συνοδεύονται ἐπὶ
δικαιώματος κρίσεως.

PIANA PULLMAN

Μὴν ἐκλέγετε τὸ πιάνο σας, χωρὶς νὰ ἔχετε ἐ-
ξετάσει τὰ πιάνα PULLMAN. Ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς
πιάνου PULLMAN

σὰς ἐξασφαλίζει ἀπὸ
ἀπόψεως ποιότητος
τὴν ἀριστην,
καὶ ἀπὸ ἀπόψεως
δαπάνης τὴν ε-
λαχιστην. Συγ-
κρίνατε ἀμερολή-
πτως. Μεγάλαι εὐ-
κολίαι πληρωμῆς.
Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12—Στοὰ Ἀρακείου—12

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Κληρονομοὶ τοῦ Μεγάλου λαχείου εἶνε αὐτοτελεῖς
λαχοὶ κερδίζον εἰς ἐκάστην κλήρωσιν Δραχ. 5.500.000

ΚΕΡΑΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ	πρὸς	Δραχ.	2.000.000
1	πρὸς	Δραχ.	2.000.000
1	πρὸς	Δραχ.	400.000
1	πρὸς	Δραχ.	300.000
1	πρὸς	Δραχ.	200.000
1	πρὸς	Δραχ.	100.000
1	πρὸς	Δραχ.	80.000
1	πρὸς	Δραχ.	50.000
1	πρὸς	Δραχ.	40.000
1	πρὸς	Δραχ.	30.000
1	πρὸς	Δραχ.	24.000
1	πρὸς	Δραχ.	20.000
1	πρὸς	Δραχ.	13.000
1	πρὸς	Δραχ.	12.000
1	πρὸς	Δραχ.	10.000
1	πρὸς	Δραχ.	10.000
10	πρὸς	Δραχ.	8.000
10	πρὸς	Δραχ.	7.000
15	πρὸς	Δραχ.	6.000
15	πρὸς	Δραχ.	5.000
25	πρὸς	Δραχ.	4.000
60	πρὸς	Δραχ.	3.000
100	πρὸς	Δραχ.	2.000
750	πρὸς	Δραχ.	800
4.000	πρὸς	Δραχ.	204
5.000	πρὸς	Δραχ.	5.500.000

Κεραίζουσι Δραχ. 5.500.000
Ἀριθμὸς τῆς κερδίζον εἰς μίαν Κλήρωσιν ὡς ἐκ τοῦ συστήμα-
τος διανομῆς τῶν κερδῶν, πλεονα τοῦ ἐνὸς κέρδη λαμβάνει
καὶ τὸ κέρδη ταῦτα.

24 ΚΛΗΡΩΣΙΣ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ἐκαστὸν γραμματίον διαιρεῖται εἰς 4 τμήματα πωλούμενα ἀντὶ 50
καὶ παρέχοντα δικαίωμα εἰς τὸ τέταρτον τὸν ὡς ἀνω κερδῶν.

“ΛΟΡΙΑ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ
Ἀποθεματικὸν Δρχ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἀθηνᾶς 53

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Λαμβανὰ—Γυναικολογικὰ—ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ
ἐκπαιδευτὴς διὰ τὰς Κυρίας. Δέχεται καθημερινῶς ἀπὸ τὰς
8 π. μ. καὶ 4—10 τὸ βράδυ, ἐν τῇ Νέᾳ Κλινικῇ τοῦ ΟΔΟΣ
ΚΑΡΟΥ 40.38, (Ὁμόνοια). Ἀθῆναι. Τηλέφωνον (Νέον) 11-17

ΠΡΑΞΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία καὶ βιβλιοθήκας. Γρά-
ψατε στὸ «Μπουκέτο».

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Ἑρμοῦ 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Λαμαρίνες μαῦρες, Ἀτσάλια, Αὐλακωτές, Λάμες,

Λαμάκια, στρογγυλά, τετράγωνα, Σιδηρογωνίες,

Τάφ, κλπ. κλπ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Ἀβλαβὲς Ἀμερικανικὸν Ἀντι-Ἰδρωτικόν

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία, Ἀρωματοπωλεῖα, Κομ-
ματῆρια κλπ. καταστήματα.

Ἀποκλειστικὴ χονδρικὴ πώλησις δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ 10 ΚΑΝΑΡΙ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφωνον 21—68

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διὰ τὴν Μακεδονίαν

Ἐν Θεσσαλονίκῃ

ΑΠΟΣΤ. ΤΖΩΝΟΣ

Ἑρμοῦ 16

Διὰ τὴν Πελοπόννησον

Ἐν Πάτραις

ΠΙΠ. ΠΙΤΣΙΝΟΣ

Ρήγιον Φεραίων 67

Διὰ τὰς ἐπαρχίας ἀπευθυνθῆτε εἰς τοὺς ἀντιπρο-
σώπους μας.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) Ἡ «ΣΟΝΙΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΗ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 5) Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΓΓΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 12, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 20.
- 6) Ἡ «ΠΑΝΘΟΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 18, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 30.
- 7) Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 18, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 30.
- 8) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 26, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 40.
- 9) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρχ. 50, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρχ. 80.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης», ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς
τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Μπουκέτου» σπανιώτατος
καὶ χρυσόδετος ἀντὶ 400 δραχμῶν διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ μίαν λίρας Ἀγ-
γλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, καθὼς καὶ ὁ δεύτερος χρυσόδετος ἀντὶ Δρχ. 250
διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ μίαν λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι παρα-
ρακαλοῦνται μὲ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμβάσουν καὶ τὰ
ταχυδρομικὰ έξοδα.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΟΤΑΝ

αισθάνεσθε ναυτίαν
καὶ αἱ τροφαὶ ὑμῶν
προκαλοῦσιν ἀηδίαν,
ἢ αἰσθάνεσθε ζαλάδας
καὶ ἔχετε ξυνίλες καὶ
ἀκανονίστους κενώσεις

ΒΕΒΑΙΩΣ

ὑπολानθάνει καί ποια
ἀσθένεια μέσα σας.

ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ

κάθε πρωὶ μιὰ κουταλιά
Μαγνησίας Σ. Πελλεγρίνο.

Θ' ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΤΕ

καὶ θὰ προλάβετε
τὸ κακόν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιὸν σας
τὴν γνησίαν ΜΑΓΝΗΣΙΑΝ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, μὲ τὴν εἰκόνα
τοῦ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ καὶ τὴν
ὑπογραφήν PRODEL.

LABORATORIO

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ:

CHIMICO

FARMACEUTICO

MODERNO

TOBINO

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐριπίδου 6. — ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ: Α. ΤΖΩΝΟΣ, Λέοντος Σοφοῦ 1

3

ΑΡΕΤΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΙ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ:

CHIMICO

FARMACEUTICO

MODERNO

TOBINO

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐριπίδου 6. — ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ: Α. ΤΖΩΝΟΣ, Λέοντος Σοφοῦ 1